Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

12 PAGINI • 0,50 LEI • ANUL XI • NR. 38 • SÎMBĂTĂ 19.XI.1966

OPINIA ÎNSEAMNĂ ATITUDINE

Asemeni unui seismograf foarte sensibil, corespondența zilnică a revistei noastre înregistrează tot mai multe mișcări tectonice ale opiniei studențești. Desele apeluri care s-au făcut la activizarea spiritului de răspundere al colectivelor de studenți au dus la crearea unei opinii de masă împotriva a tot ce înseamnă sustragere de la îndeplinirea obligațiilor universitare. Cu alte cuvinte s-a trecut la fapte.

Iar faptele, așa cum se spune, sînt grăitoare, ele însele ridicînd la un înalt grad indicii opiniei studențești. Astfel, la Institutul politehnic din Timișoara, mai multe grupe, învățînd din experiența nu prea lăudabilă subliniată de rezultatele la învățătură în anul universitar precedent, se arată ferm hotărîte să ne confirme încă o dată axioma potrivit căreia ziua bună se cunoaște de dimineață. „Restanțele" în pregătirea pentru seminarii a unor studenți au polarizat spontan atitudinea critică a acestor colective față de cei tentați să-și amîne de pe acum „scadențele" datoriei de a învăța. Discuția cu aceștia a avut loc imediat, în chiar pauzele de după seminariile cu pricina, iar intervențiile pătrunse de o grijă cu adevărat colegială au fost atît de numeroase încît nu au putut fi întrerupte decît ca urmare a promisiunii solemne a celor în cauză de a se pregăti temeinic.

Studenții tîrgmureșeni, pentru a găsi o audiență mai largă, au apelat la emisiunile stației de radioamplificare, în sfîrșit puse la punct. Pornind de la ideea că în crearea unui climat cît mai propice studiului un mare rol îl au și exemplele pozitive, într-o emisiune asemănătoare „cotelor apelor Dunării" sînt semnalate nivelele cele mai înalte atinse de colegii lor în pregătire.

Subredacția noastră din Iași ne mai solicită insistent două pagini de revistă pentru relatarea unei dezbateri pe tema „fiziologiei" (cum ar zice Costache Negruzzi) studentului ieșan. Colaboratorii noștri ieșeni își întemeiază această cerere pe faptul că amintita dezbatere a „reexaminat" comportările huliganice ale cîtorva învățăcei din dulce tîrgul Ieșilor. Dezbaterea, care a avut loc la Casa de cultură, s-a încheiat cu o șarjă de... satire care ne-au amintit verva cîntecelor comice ale lui Alecsandri.

Dar, vorba poetului, opinia studențească e mult mai mare și n-o cuprinde toată nici un articol. Așa că sîntem nevoiți să întrerupem aici șirul exemplelor. Parcurgîndu-le, unii dintre cititorii noștri, între care și cei citați drept promotori ai unei opinii cu o puternică înrîurire educativă, vor repeta pesemne, cu nostalgie și mirare, refrenul :

Dac-ar fi, ce bine-ar fi !

Căci într-adevăr bine ar fi fost ca toate cele de mai sus să fie reale. Nouă însă un asemenea refren ni se pare anacronic cînd e vorba de opinia studențească. „Opinia" aceasta a fost afirmată cu tărie în numeroase adunări de dare de seamă și alegeri. La Universitatea din București se întrebau cum este posibil, ca din zece studenți, nouă care învață să nu-l poată determina să facă același lucru pe unul singur. Darea de seamă de la I.S.E. atrăgea atenția cadrelor A.S., studenților fruntași, asupra necesității trecerii de la invocările opiniei la exprimarea ei, la atitudine activă.

Iar un vorbitor medicinist la Conferința U.A.S. de la Tg. Mureș compara pe cei care se mulțumesc doar să constate anumite stări de lucruri cu chirurgul care după ce a deschis operația lasă bisturiul pe masă și se duce.

Sîntem de aceea îndreptățiți să cerem asociațiilor studențești aplicarea cu consecvență și hotărîre a indicațiilor recentei Plenare a Consiliului U.A.S.R. privind crearea unei opinii eficace, prompte și intransigente în fiecare colectiv de studenți. Alături de alte forme și mijloace educative, opinia studențească își va dovedi astfel viabilitatea și eficiența.

Niculae STOIAN

Dan CIOCA : „Niciodată toamna nu fu mai frumoasă"

Estudiantina

OOLITELE. Cuvînt în care zace muzica sferelor și, la o singură atingere, încărcătura metamorfică și muzicală izbucnește. El este cuvîntul care de astă dată intuiește tonul color al rubricii noastre despre tinerețe. De-abia după aceste cuvinte ne putem închipui mai bine două sfere care în rotirea lor se întîlnesc, se contopesc și-și cedează una alteia proprietățile, se devoră într-un cîntec care asurzește vidul — metasomateză care revendică dreptul aplecării ochiului și gîndului peste parapetele stîncii roșcate.

Și dacă de astă dată intenția rubricii noastre este de a prezenta o lucrare care va fi dezbătută în cadrul Seminarului Național Științific al cercurilor studențești o facem cu deosebita plăcere pe care ne-o oferă gîndul că oricum ne-am duce uneltele, fiecare dintre noi descoperim zilnic ceva nou și nu ne putem depărta de muncile pe care le semnalăm că nu le putem termina niciodată.

Tufan Mariana e studentă în anul IV la Facultatea de geologie tehnică, I.P.G.G., București. Dincolo de titlul lucrării sale („Observații comparative asupra oolitelor feruginoase și calcaroase cu privire specială asupra oolitelor de Căpuș") întrevăd munca de cercetare zilnică a viitorului geolog. Lucrarea prezintă studiul microscopic al diferitelor tipuri de oolite feruginoase și calcaroase din țară și străinătate, dimensiunile, forma, compoziția mineralogică și natura granulelor centrale. Acest studiu deosebit de interesant conclude că oolitele feruginoase de la Căpuș provin din metamorfoza unor oolite inițial calcaroase și că limonitul rezultă din descompunerea gruconitului sau oxidarea carbonaților de fier.

Așteptăm alături de Tufan Mariana prezentarea acestei lucrări și îi urăm succes.

Dumitru M. ION

ÎN NUMĂRUL NOSTRU DE AZI:

ALEGERI ÎN ASOCIAŢII

CA UN MARE CENTRU UNIVERSITAR

19 asociaţii, 10 000 de studenţi. Cursuri de 5 ani şi de 3 ani. Complexitate, posibilităţile şi forţele unui mare centru universitar într-o singură instituţie — Universitatea Bucureşti.

DIFERENŢIATĂ, VARIATĂ, activitatea asociaţiilor trebuia să răspundă unei mari diversităţi de preocupări, de cerinţe, fiecare facultate prezentînd un profil aparte, un specific de studiu. Problemele anilor I nu erau absolut aceleaşi la Matematică şi la Muzică, la Educaţie fizică şi la Biologie. Practica nu se realiza peste tot sub aceeaşi formă, pregătirea şi interesul pentru activitatea culturală nu erau asemănătoare în toate colectivele. După cum a rezultat din darea de seamă şi din dezbateri, care au oferit jaloanele principale ale viitoarei activităţi, prin intervenţii caracterizate de exigenţă şi combativitate, C.U.A.S. din Universitate nu a izbutit să-şi organizeze activitatea în funcţie de situaţia amintită mai sus. O parte a acţiunilor desfăşurate nu au corespuns interesului şi cerinţelor grupelor şi anilor de studii, ceea ce a influenţat negativ asupra eficienţei lor. Consiliul nu a acţionat ca un organ colectiv — se spune în darea de seamă. Doar cîţiva din membrii săi au muncit cu pasiune, cu interes. Comisiile nu au avut continuitate în acţiuni, ceea ce se explică prin inactivitatea majorităţii studenţilor ce le alcătuiau, prin instabilitatea colectivelor ce ar fi trebuit să le ajute. Cunoaşterea situaţiei din facultăţi — după cum au arătat unii delegaţi — se realiza adesea prin convocarea preşedinţilor, secretarilor sau şefilor de comisii la sediul consiliului, iar îndrumarea prin împărţirea, cu aceste prilejuri, a diverse sarcini. Remarcînd justeţea obiecţiilor formulate de unii vorbitori în legătură cu stilul defectuos de muncă al C.U.A.S., tovarăşul Mircea Angelescu, secretar al C.C. al U.T.C., preşedintele Consiliului U.A.S.R., sublinia în cuvîntul său că prestigiul asociaţiilor e legat direct de preocuparea lor pentru toate laturile vieţii studenţilor, de modul în care ele răspund solicitărilor şi exigenţelor acestora, condiţie fără de care propriile lor cerinţe faţă de studenţi pot rămîne fără ecou.

2 500 de tineri intră anual în Universitate prin concursul de admitere.

CINE ÎI CÎŞTIGĂ PE STUDENŢII DIN ANUL I — noi sau bulevardul ?, adresa o întrebare conferinţei unul dintre delegaţi. Şi tot el oferea răspunsul : depinde ce posibilităţi de petrecere a timpului liber le oferim. Dar, deşi în domeniul activităţii formaţiilor artistice comisia culturală a C.U.A.S. se poate declara mulţumită cu rezultatele obţinute, rod al dăruirii şi pasiunii cîtorva entuziaşti, în ceea ce priveşte activitatea cultural-educativă, nu numai celor din primul an, dar şi colegilor mai mari li s-a oferit prea puţin. Activitatea celor 3 cluburi nu satisface încă. Comisiile culturale au rămas datoare cu multe seri plăcute, prilejuri de instruire şi recreere, în care prietenia studenţească ar fi putut să devină mai trainică, cimentînd colectivele.

După cum s-a remarcat în conferinţă, circa 90 la sută din studenţii anului I au avut în liceu o bogată activitate culturală sau sportivă, pe care în facultate o părăsesc în bună măsură fiindcă nu au găsit o continuare a ei, nu li s-au oferit forme care să-i atragă. Preşedinţi ai C.A.S. de la Matematică-mecanică şi Drept au arătat că în facultăţile lor se închează acum formaţii artistice. Iniţiativa aceasta e numai unul din argumentele ce ar trebui să impulsioneze noul C.U.A.S. în descoperirea şi atragerea tinerilor talentaţi, în sprijinirea şi a anilor de studii (unii cu sute de studenţi) în organizarea unor manifestări (obţinerea unei săli sau a unui aparataj de amplificare etc.).

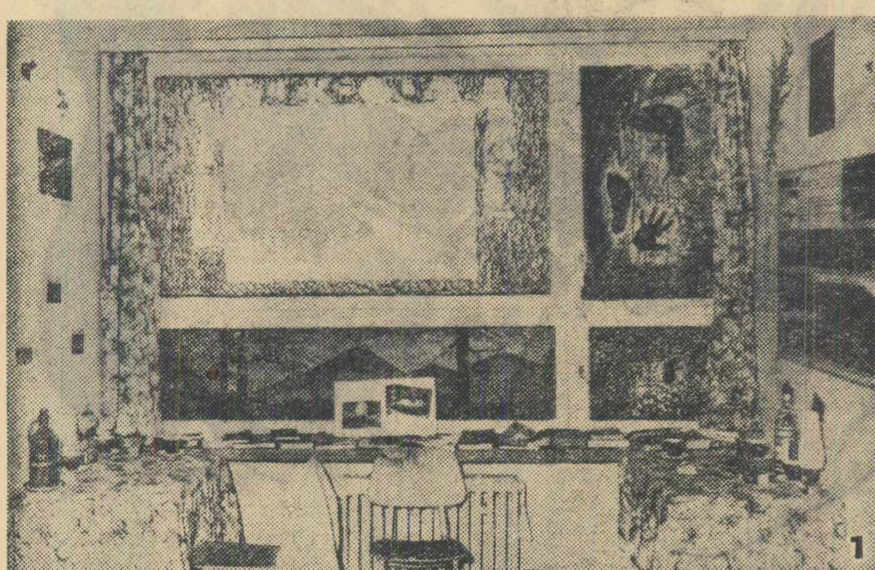
Receptivitate, iniţiativă, prezenţă continuă în mijlocul studenţilor, acţiuni care să fie apropiate de inima şi cerinţele lor, iată tot atîtea deziderate exprimate de către delegaţi faţă de viitoarea activitate a C.U.A.S. din Universitate.

Procentul promovaţilor a crescut în ultimii 2 ani. Dar 46 la sută din studenţi au dat examene în toamnă. Peste 500 au fost exmatriculaţi sau declaraţi repetenţi.

9 + 1. Majoritatea studenţilor Universităţii au obţinut rezultate bune la învăţătură. Numărul repetenţilor şi al studenţilor mediocri e proporţional destul de mic. Pe bună dreptate însă conferinţa a discutat necesitatea întăririi opiniei colective, a influenţei şi răspunderii ei. Din zece studenţi, după cum au arătat vorbitorii, nouă învaţă şi unul nu. Cum se poate ca nouă oameni să nu-l poată convinge pe al zecelea să muncească ? Situaţia e posibilă numai în cazul în care o parte din cei nouă e indiferentă faţă de minoritatea care nu-şi respectă obligaţiile universitare. La Facultatea de limbi germanice, de pildă, decanatul a aplicat anul trecut 83 de sancţiuni — nici una nu a fost discutată în grupe sau ani. În cămine mai au loc încălcări ale regulamentelor, ale normelor comportării civilizate. Dar opinia studenţească îşi manifestă în asemenea cazuri numai rareori combativitatea. Situaţia dovedeşte existenţa unei datorii neachitate pe care noul C.U.A.S. o preia acum : aceea a creării unei atmosfere generale de studiu, de seriozitate — factor important al creşterii răspunderii profesionale şi cetăţeneşti. Ceea ce se poate realiza numai evitînd una din principalele deficienţe ale muncii vechiului consiliu — formalismul.

B. ANDREI

ARGUS

1

După şase săptămîni de la începerea noului an universitar „Argus" a luat hotărîrea — se pare că nişte svonuri neliniştitoare au fost determinante — să facă o vizită în complexul „Grozăveşti". Iată ce ne comunică :

● La parter, la etajul V, în blocurile C şi E, cîteva camere sînt şi acum neocupate. Asta în condiţiile în care alte cămine bucureştene cunosc supraaglomerarea... Serviciile administrative nu pot da o explicaţie mulţumitoare, pendulînd de la o motivare nesubstanţială la alta. Realitatea însă certifică o planificare iniţială nejudicioasă. Anumite corpuri de clădiri au fost repartizate exclusiv unor facultăţi sau grupuri de facultăţi, însă numărul studenţilor cu drept de locuit în cămin nu acoperă numărul paturilor.

● Într-o anexă a etajului IV din Blocul A 2 s-au aciuit repetentele Rodica Ivan şi Lilica Gădea (anul V, Istorie). Deşi o dispoziţie a Ministerului Învăţămîntului spune limpede că această categorie de studenţi n-au drept la căminizare.

„Au promis că vor respecta normele vieţii de cămin şi am încercat să le asigurăm condiţii de muncă" — ne informează cei ce le-au acordat aprobarea. Dacă sîntem siguri că li s-au oferit condiţii de muncă, că respectă normele vieţii de cămin, ne cam îndoim. În 29 octombrie Lilica Gădea s-a întors „acasă" la ora 1. iar în 5 noiembrie pe la ora 2. Comentariile sînt de prisos.

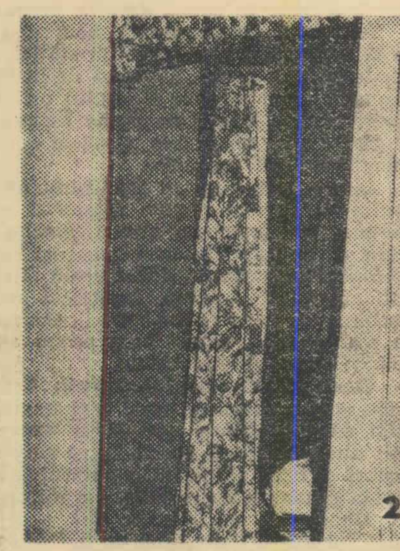
● Camera 236 din Blocul E are faima şi tradiţia ei : aci careul de „aşi" — Cornel Cerbu, Cristinel Tănase, Constantin Găină şi Ion Sararu — se întruneşte cam des la un „mic joc de cărţi". Fapt pentru care utecişti, la sesizarea comitetului de cămin, i-au sancţionat binemeritat. Un singur lucru rămîne surprinzător : de ce nu s-a procedat similar şi cu studenţii G. Ionescu, Gh. Floş, M. Pişcoci şi C. Gabor ; mai ales că aceştia şi-au vîndut şi cartelele de masă pentru a-şi procura sumele, utile...

● Priviţi fotografiile alăturate : Stoica Radu a transformat geamurile în vitralii cu vulcani, tălpi de picior, urme negre de mîini, a afişat pe zid frunze uscate, reclame, reproduceri de artă, ulcele şi evantaie, şi caută să ne convingă de farmecul căminului său stil „nipon" (foto 1) ; i-am spune numai că japonezii beau mai rar „Cinzano", îşi mătură camera şi nu-şi primesc oaspeţii cu patul vraişte... Alexandru Podia şi Gheorghe Lăzăroiu sînt adepţii modernismului excesiv : au smuls uşa de la dulap şi au înlocuit-o cu perdeaua ferestrei (foto 2), cuverturile de pe pat le-au întins pe parchet, au lipit hîrtie colorată pe geamuri şi chipuri de beatnici pe perete, şi au vopsit globurile lămpilor cu chipuri omeneşti...

Oare de cînd lipsa de civilizaţie şi bun gust e tolerată cu indulgenţă ? Comitetul de cămin al blocului E, administraţia, n-au impresia că se tărăgănează prea mult, cu discuţii şi blamuri, luarea măsurilor care se impun în faţa unor asemenea degradări ?

● În căminul „Grozăveşti", studentul Ion Silvestru trăieşte într-o dezordine „boemă" (Foto 3) înlesneşte intrarea ilegală în cămin a exmatriculaţilor Dan Mazilu şi Cornel Iovu, iar comitetul de cămin ştie absolut tot. De ce nu trece la sancţiuni? A uitat care îi sînt responsabilităţile şi îndatoririle ?

● În 2 noiembrie, din patruzeci de porţii de brînză, servite în cantină la masa de seară, lipseau 200 de grame. „Economiile" gestionarului, la cele 1 500 de porţii, vă rugăm să le calculaţi dumneavoastră în locul

2

celor care se ocupă de controlul obştesc... Mai spuneţi-le că în 10 noiembrie, faţă de „normal", din fiecare porţie de fructe lipseau între 35 şi 150 de grame !

● La ora 15, în sala de mese are loc următorul spectacol : studenţii fără cartelă se duc plini de seninătate şi iau de la linie porţia de mîncare, iar femeile de serviciu îi observă şi încep să alerge după ei. Ca în povestirile lui Creangă cu mătuşa Măriuca.

● La o verificare, V. Manole, V. Manea, P. Mitru (de la cursurile post-universitare) iau masa contra bonurilor decupate din cartelele vîndute de studenţii Maria Paraschiv (Geologie), Lucian Moţ (Fizică) şi Doina Papp (Filozofie). Ce spuneţi, dragi tovarăşi ?

3

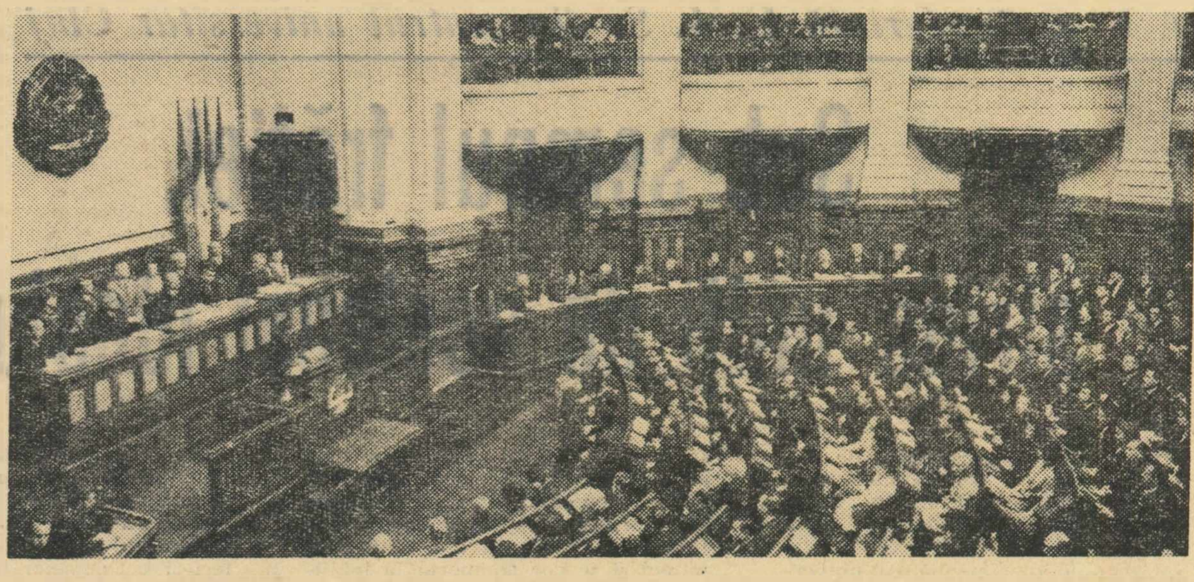
Viitorul țării

„Trăim în miezul unui ev aprins
Și-i dăm a-nsufleţirii noastre vamă...“

Versurile lui Nicolae Labiş scrise la o vîrstă abia desprinsă din copilărie, mi-au răsunat în memorie parcă rostite aevea de buzele poetului, vineri 11 noiembrie, vizionînd uimitorul spectacol al pionierilor de pe scena Sălii Palatului. Sute de copii de la cei mai mici pînă la cei mai mari, veniţi din toate colţurile ţării, s-au alăturat într-un ritm de candoare şi puritate, într-o explozie de sunet şi mişcare. Parcă o flacără purificatoare înnobila privirile, parcă pe scenă se petrecea o născocire a puterii de viaţă şi a entuziasmului. Sute de copii, de la un iureş al trompetelor pînă la alt iureş al trompetelor, au reînviat în versuri, cîntece şi dansuri, pagini de istorie, au armonizat ecourile venite din trecut ale doinelor şi horelor cu vocile noi ale devenirilor din prezent, cu o dezinvoltură impresionantă.

Întreaga desfăşurare a spectacolului a oglindit simţămintele de dragoste şi recunoştinţă ale copiilor faţă de partid, faţă de patrie, neţărmurita bucurie a unei copilării fericite, ferită de griji şi lipsuri. În versuri înaripate recitatorii, abia de înălţimea microfonului, au dat glas angajamentului lor sincer de a învăţa şi de a deveni buni cetăţeni ai patriei socialiste.

Acest angajament al pionierilor se întîlnea firesc, armonios, cu dezbaterile şi hotărîrile consfătuirii de constituire a Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor. Pornind de la premisa, verificată de practica pedagogică şi socială, că educaţia copiilor trebuie să fie rodul preocupărilor şi eforturilor întregii societăţi, ale celor mai bune forţe ale poporului, partidul a iniţiat reorganizarea activităţii pionierești, căreia să i se dea un conţinut mai bogat, corespunzător schimbărilor de structură petrecute în societatea noastră. Participanţii la consfătuire au apreciat că rolul important în acest sens trebuie să-l aibă cadrele didactice, sub conducerea directă a organizaţiilor de partid. Iată de ce constituirea Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor se înscrie ca un eveniment de seamă.

La Consfătuirea de constituire a Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor

Organizaţia pionierilor, menită să răspundă unor nevoi imperioase ale vieţii, a primit în acest fel sarcini importante. În cuvîntarea sa, tovarăşul Nicolae Ceauşescu sublinia faptul că toţi educatorii, învăţători şi profesori, precum şi organizaţiile de tineret, trebuie să constituie un front larg al pregătirii generaţiei de mîine. Secretarul general al C. C. al P. C. R. a lansat o puternică chemare către toţi copiii ţării, şcolari de toate vîrstele: „Acum, în anii copilăriei, în anii plini de entuziasm şi de putere de muncă ai tinereţii, dedicaţi-vă cu toată fiinţa voastră învăţăturii, studiului, cunoaşterii, îmbogăţiţi-vă mintea cu cele mai de seamă cuceriri ale ştiinţei şi culturii. Numai aşa vă veţi putea dovedi demni de munca eroică şi înfăptuirile părinţilor voştri, de moştenirea lăsată de strămoşi, numai aşa veţi putea să vă pregătiţi pentru a vă face mîine datoria faţă de societate, sporind prin munca voastră bunăstarea şi strălucirea patriei“.

Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor, sub conducerea directă a partidului, prin activitatea sa însufleţită în rîndul pionierilor, va reuşi cu siguranţă să-i mobilizeze la învăţătură şi activitate obştească, asigurîndu-le toate condiţiile pentru o dezvoltare armonioasă a tuturor aptitudinilor şi o împlinire a celor mai îndrăzneţe visuri.

Mîine înseamnă ridicarea ţării pe noi trepte ale civilizaţiei comuniste. Mîine înseamnă o industrie mai puternică şi o agricultură avansată, înseamnă bunăstare şi belşug, înseamnă cultură şi ştiinţă. Dar mîine, mai presus de orice, înseamnă oameni noi. Aceşti oameni noi iată-i aici în faţa noastră, proiecţiile noastre în viitor. Munca noastră, bucuriile şi visele noastre, ei le vor purta spre mîine, ei vor culege rodul de aur al acestui pămînt românesc.

„Neîntîrziat deci să-nvăţăm tovarăşi,
În numele acestui ţel sublim:
Să învăţăm ce-nseamnă omenia
Şi comunişti să învăţăm să fim“.

Dinu TUDOR

MÎINE, PROIECTUL...

Lumina puternică îl obosea. Colegul de cameră dormea, cu faţa la perete. Suflă fumul de ţigară spre bec şi pentru o clipă lumina păli, parcă de oboseală. Se jucă aşa multă vreme cu fumul. Nu-i era somn. Dar nici chef de lucru n-avea. Ceea ce fusese interesant în releveu se epuizase. Ce făcea acum era treabă de meşteşugar, de desenator. Să calculezi, să tragi linii, să redai exact creaţia altora. Închise ochii şi văzu, în lumină de amiază, Mînăstirea Hurezu. Atunci, în amiaza aceea, închisese la fel ochii. Şi-i închipuise pe meşterii care ani întregi ridicaseră aceste ziduri cu cîteva secole înainte. Erau meşteri cunoscuţi. Fuseseră întrebaţi: Puteţi? Şi răspunseră: Putem! Ca Meşterul Manole. Fuseseră crezuţi pe cuvînt. Încrederii i-au răspuns cu munca şi plăcerea lor de a munci. E la Hurezu o frescă, pe un perete, care-l reprezintă pe Meşterul Manole.

Unul dintre băieţii care lucrau la restaurarea mînăstirii îi spusese că fresca s-a păstrat destul de bine. „Ca şi legenda“, îi venise în minte. Se simţise atunci nu ştiu cum, parcă prins cu o glumă proastă. „Ce-mi trece prin minte! Asociaţiile astea arbitrare...“

Grupul cu care fusese la Hurezu lucrase în ultimul timp cu sîrg. Numai el nu prea avusese chef. Îl auzea parcă pe profesor: „Tovarăşe Magoş, este foarte important pentru un arhitect să cunoască bine tradiţia arhitecturii româneşti. Chiar foarte, foarte important!...“ Îi răspunsese atunci profesorului ceva care fusese interpretat ca obrăznicie. Un „Ştiu şi eu asta, tovarăşe profesor“ sau cam pe-aici. „Tovarăşul Magoş Teofil crede că le ştie pe toate“, pusese punct acesta. Nu voise să-l jignească pe profesor. Voise să spună că-şi dădea seama perfect de importanţa cunoaşterii tradiţiei, că-l preocupă chiar, că în institut se învaţă multe lucruri frumoase, că sînt îndemnaţi să fie originali, dar că acolo, la locul de muncă, li se cam taie uneori din aripi. Un absolvent de acum doi ani, care venise prin Bucureşti, îi spusese: „Ştii cum mă simt? Ca o raţă jumulită. Nu mai ştiu să fac nici mac-mac, darmite să zbor“. „Prostii, se gîndise. Dracul nu e chiar atît de negru. Şi-apoi raţele nici nu ştiu să zboare...“

Privi tablourile de pe pereţi. El le pictase. Un consătean de la Arte plastice, văzîndu-i-le, l-a bătut pe umăr: „Ai talent, dom'le“. Rîsese. De fapt nu-l interesa dacă are sau nu talent. Se încearcă, se pregăteşte pentru... Pentru? Pentru proiect, desigur!

Hm! Fac ce fac şi tot la el mă întorc, îşi zise, puţin nemulţumit. Luase hotărîrea să nu se-apuce de lucru decît atunci cînd va fi convins că poate şi că trebuie. *Altfel n-are rost. Căutase multe albume de artă modernă. În fond, arta modernă are o evidentă tentă spre decorativ. Se bucurase cînd îşi văzuse propria descoperire confirmată într-un studiu. Avea certitudinea că tehnica cromaticii moderne îl va conduce spre soluţii noi în prezentarea proiectului.*

Simţi nevoia să stea de vorbă cu cineva. Coborî la etajul 1. La camera 4 se vedea lumină, pe sub uşă. Se opri o clipă, apoi împinse uşa.

— Servus, Daniel.

Daniel Palaghia nu-i răspunse. Îl privi mut şi-i împinse un scaun. Stătură aşa multă vreme, în tăcere, fără să se privească.

— Fumezi?

— Îhî!

Daniel oftă.

— Ştii, am impresia că mi s-a clarificat totul.

— Şi mie.

— Zău?

— Aşa cred.

— Dă-i drumul.

— ...N-aş vrea să fie o staţiune balneară banală.

— Geoagiu?

— Da... Ci un sat de vacanţă.

— Interesant.

— Fiind aproape de centre industriale şi la răscrucea unor drumuri turistice, m-am gîndit să proiectez un cap de pod, o haltă turistică. Adică: hoteluri, vile, case în stil ţărănesc. De aici excursioniştii pleacă spre diverse puncte turistice, dar seara se reîntorc. Aşa ceva n-avem. Am trei elemente tari.

— Primo...

— ...Să realizez o simbioză între staţiune şi sat. Satul să beneficieze de amenajările staţiunii şi, în acelaşi timp, să asigure personalul de deservire şi alimentarea staţiunii. Apoi, vreau să folosesc denivelarea terenului şi să realizez un joc de acoperişe, de culori, în armonia peisajului. Casele în stil ţărănesc vor întregi o ambianţă reconfortantă. În al treilea rînd cîteva hoteluri, un teatru, băile amenajate, vor asigura permanetizarea staţiunii.

— Ceva între Mamaia şi Poiana Braşovului?

— Exact. În plus, aici se vor putea organiza competiţii sportive de iarnă, festivaluri de film şi muzică, congrese... Nu-i interesant?

— Foarte interesant... Eu m-am gîndit la un cartier...

La ora trei Magoş adormi. Adormi repede, parcă eliberat. Şi dormi mult, pînă spre prînz, cînd îl trezi autorul acestor rînduri.

Constantin DUICĂ

A VI-a Conferință U. A. S. din centrul universitar Cluj

Sub semnul frăției, strîns uniți de aceleași idealuri

Marți, 15 noiembrie. Casa de cultură „Gheorghe Gheorghiu-Dej“ a studenților din Cluj. Într-un cadru sărbătoresc se deschide cea de a VI-a Conferință a Uniunii Asociațiilor Studenților din centrul universitar Cluj. Primiți cu vii aplauze, la lucrările Conferinței participă tovarășii *Petru Enache*, membru supleant al C.C. al P.C.R., prim-secretar al C.C. al U.T.C., *Crișan Adalbert*, membru supleant al C. C. al P.C.R., secretar al Comitetului regional Cluj al P.C.R., *Remus Bucșa*, prim-secretar al Comitetului orășenesc Cluj al P.C.R., *Alexandru Ignat*, secretar al Consiliului U.A.S.R., reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, rectori, profesori și asistenți, numeroși alți invitați.

După alegerea prezidiului și a organelor de lucru ale Conferinței, președintele C. U. A. S. Cluj, tov. *Iancu Simion*, prezintă raportul Consiliului U.A.S. Cluj.

Făcînd bilanțul principalelor realizări obținute sub conducerea permanentă a organizațiilor de partid și sub îndrumarea organizațiilor U.T.C., în cei doi ani care au trecut de la precedenta Conferință, raportul a arătat că asociațiile și-au intensificat activitatea educativă în direcția sprijinirii conducerilor facultăților și institutelor de învățămînt superior pentru antrenarea studenților la o temeinică pregătire profesională, spre întărirea continuă a disciplinei universitare, stimularea interesului și pasiunii pentru activitatea desfășurată în cercurile științifice.

Raportul s-a oprit apoi la problema pregătirii politico-ideologice a viitorilor specialiști și a analizat principalele aspecte ale muncii cultural-educative a asociațiilor. Au fost amintite ciclurile tematice „România — orizont 1970“, „Frumoasă ești patria mea“, „Figuri reprezentative din istoriografia și cultura românească“, simpozioanele „Originea limbii și poporului român“, „Prestigiul artei românești peste hotare“. Dintre activitățile cultural-artistice au fost relevate Festivalul „Primăvara studențească“, închinat celei de a 45-a aniversări a P.C.R., concursul de creație pe tema „Din viața și munca studenților“, spectacolele celor 35 formații artistice care cuprind peste 2000 de studenți.

Așa cum se sublinia în raport: „Trăind și muncind împreună în cămine, laboratoare, biblioteci, săli de cursuri și seminarii, antrenați fiind în activitățile desfășurate de asociații, studenții români, maghiari, germani și de alte naționalități au dovedit prin rezultatele bune obținute în munca de zi cu zi, dusă cot la cot, frăția de nezdruncinat care îi unește în dragostea lor fierbinte față de patria noastră — România socialistă“.

Astfel, bilanțul făcut de raport a evidențiat prezența tot mai activă a asociațiilor în viața universitară. Marea majoritate a studenților, conștienți de menirea ce le revine pe băncile facultății, învață cu pasiune și răspundere. La facultățile de Istorie-filozofie, Farmacie, Chimie, Fizică, Biologie-geografie, la Institutul de arte plastice și la Conservator, procentul studenților care au obținut note între 7 și 10 este între 85—90 %, întrecînd media pe centrul universitar.

Raportul Consiliului U.A.S. pe centru a făcut de asemenea o amplă analiză a lipsurilor și cauzelor lor, dezbătute apoi pe larg de delegații la Conferință. A fost supus discuțiilor proiectul planului de activitate al Consiliului U.A.S. Cluj pe perioada 1966—1968.

Delegații și invitații au ascultat cu o deosebită atenție salutul adresat Conferinței în numele Comitetului regional Cluj al P.C.R. de tovarășul *Crișan Adalbert*, membru supleant al C.G. al P.C.R., secretar al Comitetului regional Cluj al P.C.R. Apreciind rezultatele bune vorbitorul și-a exprimat deplina încredere că studenții din Cluj vor munci și se vor comporta la înălțimea marilor exigențe puse în fața tineretului universitar, a încrederii ce le-o acordă partidul și întregul popor.

Ca și în toate celelalte adunări și conferințe, și aici, la Cluj, problemele studiului, ale contribuției asociațiilor ca organizații profesionale, la buna desfășurare a procesului de învățămînt, la temeinica pregătire de specialitate și formarea multilaterală a viitorilor intelectuali — au stat în centrul dezbaterilor .

Dacă ar fi să desprindem o trăsătură **proprie** a acestor dezbateri ar trebui să ne referim la problema **pasiunii pentru profesiune** și, ca reflectare în munca asociațiilor, la străduința de a promova formele și metodele specifice ramurii respective de învățămînt.

Eusebiu Rusu de la I.M.F. s-a referit la simpozioanele pe teme de etică medicală, tradiții ale medicinei românești etc., la acțiunile întreprinse de asociații în sprijinul bunei organizări a externatului și a cunoașterii de către absolvenți a viitoarelor locuri de muncă, *Asist. Victor Babeș*, președintele C.U.A.S. de la Politehnică și *Dumitru Ciupercescu*, președintele C.U.A.S. de la Institutul agronomic, au înfățișat acțiunile asociațiilor din aceste institute tehnice pentru stimularea activității cercurilor științifice, pentru buna organizare a practicii în producție. *Costin Nicolae* de la Conservator (care s-a referit la discuții metodice, prezentarea operelor-concert) sau *Barothi Adam* de la Arte plastice (care a amintit cenaclul, cele 20 expoziții ale studenților, concursul de creație plastică etc.) au adăugat noi elemente la bilanțul activităților desfășurate de asociații în sprijinul muncii profesionale.

Atît raportul cît și participanții la discuții au arătat că rezultatele pozitive obținute de marea majoritate a studenților centrului universitar Cluj sînt umbrite însă de existența unor neajunsuri datorate studenților care manifestă încă delăsare în muncă, chiul și superficialitate. Astfel, pentru sesiunea din toamnă au avut de susținut unul sau mai multe examene peste 5700 studenți, apoape jumătate din numărul studenților de la cursurile de zi. A crescut și numărul repetenților, care s-a ridicat la 816, fără a mai aminti că 1197 studenți au promovat anul după reexaminări.

Prof. dr. *Gheorghe Chiș*, decanul Facultății de matematică, sau studenți delegați ca *Moldovan Victoria* (I.M.F.), *Achimaș Gh.* (Politehnică) sau asist. *Marolicaru Mariana* (Institutul pedagogic) au subliniat că, în principal, rezultatele slabe la învățătură se datoresc faptului că unii studenți manifestă o atitudine înapoiată față de muncă, nu depun eforturi suficiente pe tot parcursul anului universitar, amînă studiul materiei de pe o zi pe alta, neîndeplinindu-și astfel principala îndatorire pentru care se află pe băncile facultăților. Participanții la discuții au arătat însă că aceste situații se datoresc și lipsurilor din munca asociațiilor, faptului că în unele colective nu se manifestă o opinie hotărîtă împotriva oricăror abateri de la normele universitare, a atitudinii lipsite de răspundere față de învățătură și a indisciplinei. De asemenea, în cuvîntul multor delegați la Conferință, cum au fost, de pildă, *Lazarovici Gh.* (Istorie), *Urs Iosif* (Științe juridice), *Barothi Adam* (I.A.P.), au fost combătute manifestările străine care se fac resimțite în comportarea unor studenți, care nu respectă cadrele didactice, au o purtare necorespunzătoare față de colegi, nu au întotdeauna o ținută demnă de un viitor intelectual.

O atenție deosebită a fost acordată în raportul de activitate și în dezbateri și problemelor **formării etice și ideologice a tineretului universitar, educării sale în spiritul patriotismului socialist, cultivării unor înalte trăsături morale, a unui larg orizont cultural.**

Marile sarcini care stau astăzi în fața studențimii și care mîine se vor afla în fața absolvenților — a subliniat tovarășul *Viorel Pop*, secretarul Comitetului de partid de la Institutul politehnic — impun sporirea contribuției asociațiilor clujene în educația comunistă și patriotică a tineretului universitar. Citarea de către raportul de activitate a unor acțiuni cu răsunet și efect educativ în masa studenților a fost completată prin cuvîntul unor delegați care s-au referit la diferite aspecte ale muncii educative: organizarea timpului liber (*Bisztriczanyi Klara*, Universitate, și *Siegel Petre*, Politehnică), stimularea opiniei studențești (asistent *Voicu Lăscuș*, șeful subredacției revistei noastre). A fost criticat însă faptul că, în raport cu experiența și cu posibilitățile existente, nu s-au creat după orele de muncă condiții suficient de largi pentru petrecerea plăcută a timpului liber, pentru recreere și distracții.

În Conferință s-au discutat de asemenea problemele activității social-gospodărești ale asociațiilor. *Banu Adriana* și *Lazarovici Gheorghe* de la Universitate s-au referit la problemele muncii educative din cămin, la preocuparea pentru cultivarea în rîndurile studenților a răspunderii pentru respectarea normelor de conviețuire și a spiritului gospodăresc față de bunurile ce le au în folosință. Alți delegați au analizat problemele controlului obștesc, unele aspecte ale modului de folosire și de asigurare a mijloacelor materiale pentru studenți și au făcut propuneri în acest sens.

Atît raportul cît și discuțiile s-au oprit amănunțit asupra problemelor activității organizatorice, ale stilului de muncă al consiliilor. Pe lîngă rezultatele pozitive evidențiate în această privință, delegați ca *Ciupercescu Dumitru* (Agronomie) sau *Lazarovici Gheorghe* (Universitate) au subliniat necesitatea unei mai temeinice cunoașteri de către consilii a problemelor ce preocupă pe studenți, datoria cadrelor A. S. de a reflecta fidel cerințele studenților, de a ține seama de propunerile lor, de a înlătura formalismul din muncă. Ei au subliniat de asemenea importanța îmbunătățirii muncii la nivelul grupelor și anilor.

În acest fel, dezbaterile Conferinței pe centrul universitar Cluj au prilejuit deopotrivă un schimb de experiență și o analiză a principalelor realizări și lipsuri în munca de asociație. Prin întreaga ei desfășurare, Conferința a constituit o vie manifestare a frăției indestructibile dintre studenții români, maghiari și germani și de alte naționalități din Cluj. În cuvîntul lor, delegați ca *Victor Babeș* (Politehnică), *Bisztriczanyi Klara* (Universitate), *Siegel Petre* (Politehnică) au vorbit despre diferite aspecte ale activității din timpul orelor de curs și al practicii în producție, ale muncii culturale și acțiunilor din timpul liber, în cadrul cărora s-au dezvoltat și se dezvoltă în permanență legăturile frățești dintre studenții clujeni de orice naționalitate. Cum spunea *Gajzago Maria* de la Facultatea de matematică a Universității: „Noi, studenții români, maghiari, germani și de alte naționalități din Cluj, am fost și vom fi întotdeauna frați și prieteni, căci ne unesc munca și viața noastră laolaltă de fiecare zi, dragostea și devotamentul fără margini față de scumpa noastră patrie — Republica Socialistă România“.

În încheierea lucrărilor Conferinței a luat cuvîntul tovarășul *Petru Enache*, prim secretar al C.C. al U.T.C., care s-a ocupat pe larg de sarcinile care revin în viitor asociațiilor, întregii studențimi clujene în lumina prețioaselor îndrumări date de partid.

Sarcina principală a asociațiilor studenților — arăta vorbitorul — este aceea ca împreună cu organizațiile U. T. C. să ajute școala superioară ca pe băncile ei să se formeze și să crească oameni temeinic pregătiți, capabili cînd vor termina studiile să facă față cu cinste sarcinilor mari care le vor fi încredințate.

Hotărîtor este ca în tot ce întreprindem să pornim de la convingerea că întreaga activitate pe care o desfășoară asociațiile, ca și organizațiile U.T.C. trebuie să-și propună ca finalitate supremă educarea studentului în spiritul răspunderii față de învățătură, al mobilizării sale la îndeplinirea acestei sarcini. În acest scop, asociațiile dispun de numeroase mijloace. Noi trebuie să găsim asemenea forme și metode pentru a stimula răspunderea față de învățătură, a generaliza tot ce este bun în munca unor studenți, a dezvolta pasiunea pentru studiu încît să-i convingem pe toți studenții noștri că a învăța nu este numai o îndatorire față de propria lor conștiință, ci și față de societate.

Relevînd în continuare rezultatele obținute de studenți la învățătură ca și fenomenele negative care se fac simțite în unele colective, vorbitorul s-a referit la necesitatea dezvoltării opiniei colectivului studențesc.

Apoi s-a oprit pe larg la activitatea educativă pe care trebuie s-o desfășoare asociațiile studenților alături de organizațiile U.T.C. pentru a statornici în toate colectivele studențești o atmosferă de disciplină și seriozitate, o comportare demnă de profilul intelectualului din zilele noastre.

Va trebui să desfășurăm și în viitor — a subliniat după aceea vorbitorul — activități dintre cele mai diverse pentru educarea patriotică a tineretului, ajutîndu-i pe tineri să cunoască frumusețile și bogățiile patriei, gloriosul său trecut de luptă și muncă, să le explicăm studenților că de-a lungul veacurilor au trăit și muncit, au suferit și luptat împreună cu poporul român oameni ai muncii maghiari, germani și de alte naționalități, înfrățindu-se în lupta pentru libertate și progres social, muncind laolaltă pentru ridicarea noii orînduiri, socialiste. Să dezvoltăm în continuare sentimentul frăției între tinerii români și de alte naționalități, să stimulăm dorința studenților ca, strîns uniți, pe baza acelorași aspirații și idealuri, să învețe cu temeinicie, animați de dorința de a duce mai departe tradițiile științifice și culturale ale poporului român, de năzuința fierbinte de a-și dărui cu abnegație puterea lor de muncă, pregătirea, aptitudinile, cauzei înălțătoare a înfloririi patriei, România socialistă.

Vorbitorul a dat în continuare prețioase îndrumări privind organizarea timpului liber al studenților, acțiunile de muncă patriotică, îmbunătățirea activității social-gospodărești și s-a oprit de asemenea asupra unor probleme privind stilul de muncă al asociațiilor.

În încheierea cuvîntului său tovarășul *Petru Enache* — a urat tuturor studenților din orașul Cluj ca învățînd cu pasiune din inepuizabila înțelepciune a cărții, cu ajutorul neprecupețit al cadrelor didactice, să urce cele mai înalte culmi ale cunoașterii, să se pregătească multilateral pentru profesiunea viitoare, să-și înscrie cu cinste numele în rîndul constructorilor socialismului, al celor ce, înfăptuind politica partidului comunist, înalță România socialistă tot mai sus, pe culmile progresului și civilizației.

Muncind pe baza hotărîrilor adoptate de recenta Conferință, asociațiile studenților din Cluj, sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, sub îndrumarea organizațiilor U.T.C., își vor îmbunătăți întreaga lor muncă spre a contribui în mai mare măsură la formarea unor buni specialiști cu cunoștințe la nivelul științei moderne, cu un profil spiritual înaintat, educați în spiritul comunismului, devotați patriei noastre socialiste.

Miron FLORIAN

Mamă, Tată, vreau maşină!

Cluj. Gară de noiembrie. Trenurile îşi aşteaptă plecările. În compartimentul albastru se insinuează un tînăr elegant, spumos, îşi aruncă geamantanul în plasă, deschide voluntar geamul spre cele trei femei care-l privesc şi îi vorbesc ca într-un cor antic. Cea mai în vîrstă, probabil mama, plînge, cealaltă, care o ţine de braţ, îl priveşte absent iar ultima, cu o expresie de candoare şi pubertate, pare căzută din lună. Nu ştiu ce-şi spun. Nu mă interesează. Dar tînărul răsuceşte capul negativ la fiecare rugăminte prin care mama îl imploră, probabil, ceva... În sfîrşit, pleacă trenul. Îşi fac semne disperate cu mîna Promisiuni de corespondenţă. O ultimă rugăminte. Un nu categoric, de bărbat cu verighetă!

Am intrat în ritmul monoton al călătoriei. Fumăm. Ne spionăm şi ne aruncăm ochii pe fereastră.

— Mă numesc Bavaru. Virgil Bavaru.

— Îmi pare bine — îi răspund şi tac. Imi dau seama că îl cunosc. A fost student al Institutului de ştiinţe economice din Bucureşti, mi-a fost recomandat de cîteva ori ca erou ideal de foileton satiric, pe care am uitat însă de fiecare dată să-l mai scriu. Nu mă recunoaşte. Nu mă interesează! Şi mi-arunc din nou ochii pe fereastră. Un ospătar ne oferă două sticle de bere. Il refuz. Vecinul meu cumpără şase sticle de bere, smulgînd banii dintr-un portmoneu uriaş de businesman. Mă fac că dorm.

— Să nu-mi spuneţi că suferiţi de ficat şi că nu puteţi bea împreună cu mine măcar o sticlă de bere...

— Mulţumesc.

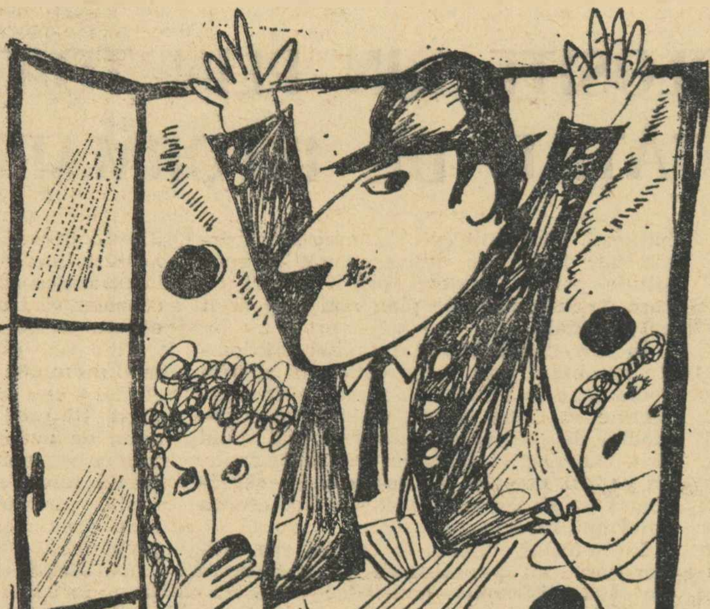
Şi aşa a început o noapte albă de călătorie, în care eu am scos cîteva silabe şi interlocutorul meu a epuizat vocabularul de buzunar al limbii române.

Mi-l amintesc în cîteva ipostaze... Iată-l seara, defilînd pe bulevard în pantaloni albi, ţinînd de braţ o femeie cu un trup sinuos ca reclamele de neon. Fumează din sipcă, are degetele ascuţite cu solzi strălucitori.

Iată-l în limuzina roşie a unei femei, împreună cu un cîine flocos, care scoate capul pe fereastră şi latră în loc de claxon. E elegant, spilcuit şi sigur de el ca un burghez la siestă... Rezemat de o vitrină în staţia de autobuze, într-o toamnă cu frunze care se sinucid, pare răvăşit, cu hainele plouînd şi cu degetele arse de tutun; povesteşte unei colege extaziate cum a rămas repetent... Şi, beat, urcînd treptele barului „Melody“, ca agăţat într-un cuier în pumnul portarului cu uniformă de şambelan.

Şi iată-l în tren, din nou elegant, strălucitor, aruncînd picioarele unul peste altul şi servindu-mi nonşalant Chesterfield.

Intr-o zi a terminat totuşi institutul, şi-a lăsat haina pe un umăr, şi-a aprins o ţigară, s-a postat la un colţ de stradă şi şi-a spus: prima fată care trece, care are trup frumos şi picior ca sticlele de bere întoarse pe poantă, va fi nevasta mea... Dacă... Dacă bine înţeles are o situaţie comodă, luxuriantă... Şi prima fată care a trecut pe stradă şi a corespuns gusturilor pasagere ale tînărului absolvent: era elevă în ultima clasă de liceu... I-a luat servieta, a condus-o pînă acasă... Vilă impresionantă, la şosea, vegetaţie cărnoasă umbrind pereţii de piatră, terasă pe care poţi bea în după amiezile de vară o ceaşcă de cafea sau poţi juca poker noaptea pe lună. În garajul deschis se sărbătorea în duşul răcoros o maşină albastră, aerodinamică. Pe inscripţia de la intrare era adăugat un titlu academic la unul universitar... Fata, naivă ca toate fetele de vîrstă fragedă, s-a îndrăgostit de tînărul domn cu haina spînzurînd pe umăr, boem, cu cravata împrăştiată de vînt şi ochii albaştri, mai ales cu ochii albaştri. Cîteva plimbări prelungi prin parcuri, pe străzi obscure, cîteva declaraţii de dragoste grăbite, dar patetice, o cerere în căsătorie spectaculoasă şi un refuz lamentabil, ca al portarului de la „Melody“-bar. Lacrimi, întîlniri furişate, improvizate. O răpire fără cai şi pistoale, fără urmăriri cu lasoul, un refugiu în camera cu chirie a tînărului domn cu nume virgin. Două săptămîni de miere şi o căsătorie ca o înhumare. Şi ginerele şi-a desfăcut geamantanul la catul de sus al vilei în îmbrăţişările tinerei sale soţii, care între timp a uitat să-şi dea examenul de maturitate... Şi din clipa aceea profesorul a înţeles că i-a intrat în casă un străin care a devenit ad-hoc proprietarul unor bunuri cîştigate de-a lungul unei vieţi şi a candidei sale fiice, de educaţia căreia s-a îngrijit mai mult mama-natura.

Desene de Dan CIOCA

Trenul aleargă. Ferestrele aruncă pete de lumină în întuneric. Parcă derulăm un film. Interlocutorul nostru a rămas între timp în cămaşă şi în papuci (are tabieturi!), se prinde cu mîinile de bretele, bea şi trage din ţigara aromată, adînc ca din haşiş.

După ce şi-a însuşit viza de Bucureşti pe buletin, primul său gînd a fost: un post în Bucureşti. Prin relaţia delicată şi înduioşătoare a soacrei, bătrînul profesor a dat cîteva telefoane şi ginerele a fost angajat drept contabil-voiajor la un trust de construcţii. Misiunea lui este de a se plimba cu maşina de pe un şantier pe altul şi de a verifica actele şi calculele financiare care stau la temelia edificiilor în care expirăm şi inspirăm. De la început a pus în vedere „părinţilor adoptivi“ că nu are de gînd să cheltuiască nici un ban din salariul lui în casă. Cel puţin un timp. Şi tînăra pereche s-a pus pe dans şi pe şampanie prin restaurante şi prin baruri. Pentru că există o hipnoză a primilor luni de iubire, chiar dacă nu e întotdeauna iubire adevărată, care te face să ameţeşti învîrtindu-te în jurul propriei tale făpturi, plutind în inefabilul promisiunilor şi visurilor trecătoare. Pînă într-o zi cînd a simţit că e momentul să atace decisiv!

Profesorul servea cina în sufragerie. Era la desert. Mama plecase ca întotdeauna la o prietenă. Tînăra soţie privea cadranul ceasului de parcă din clipă în clipă ar fi trebuit să explodeze o bombă cu... ceas. Tînărul domn mima lectura unei reviste americane. Atmosferă intimă, familială. Tînărul domn s-a ridicat în picioare grav:

— Tată socrule, vreau 20.000 lei pentru maşină! Am găsit o ocazie unică. Pînă mîine am nevoie de bani peşin. Altfel... „îmi iau geamantanul şi plec!“

Apoi a urcat treptele fără nici o altă explicaţie, însoţit ca o umbră de docila lui soţie, în vreme ce bătrînul profesor privea cu gura căscată în gol.

Banii au fost puşi totuşi pe masă, nu a doua zi, ci peste cîteva zile, timp în care Virgil Bavaru n-a vrut să mai discute cu nimeni. Nici chiar cu propria lui soţie! Mama însă, sentimentală ca toate mamele, a fost aceea care a restabilit liniştea şi buna înţelegere în familie, sfătuindu-şi soţul să cedeze. S-au făcut împrumuturi, s-au scos ultimele sume de pe C.E.C. Şi într-o seară profesorul s-a întors de la institut, a urcat treptele spre camera tinerilor căsătoriţi, a deschis şi le-a aruncat banii din uşă cu dispreţ. Tînărul ginere nu s-a intimidat, a numărat banii meticulos, contabiliceşte şi i-a ascuns în noptieră. Apoi a dat un telefon şefului său şi i-a cerut o învoire de trei zile de la trust. *A doua zi decola împreună cu soţia într-un avion banal cu destinaţia Cluj. În aceeaşi zi a călcat pragul casei părinteşti şi, cu acelaşi tupeu, cu aceeaşi morgă de aristocrat, i-a anunţat:*

— Mamă, tată, vreau maşină! Îmi lipsesc 22 000 de lei, dacă pînă noaptea la ora 12 nu-i am, mă arunc pe fereastră! (Şi părinţii stau la etajul IV!)

Bătrînul contabil Bavaru a făcut o criză de ulcer, doamna Bavaru o criză de plîns, sora lui — o criză de nervi. Şi cu aceasta tînărul domn şi tînăra lui soţie — deocamdată figurantă în aceste evenimente — au plecat să viziteze oraşul cu străzi strîmte şi gotice, cu clădiri medievale, cu biserici monumentale, oraşul plin de romantism şi de poezie. S-au întors acasă după miezul nopţii. Părinţii vegheau. Banii depuşi la C.E.C. pentru căsătoria sorei tînărului domn erau infimi. I-au cerut să renunţe, l-au implorat să amîne. Tînărul domn a rîs. S-a îndreptat spre fereastră, a deschis-o larg şi s-a aplecat în stradă. Urlete! În stradă, în ploaie, cîteva maşini alunecînd elegant, strălucitor pe asfalt cu sunete de orgă. Şi asta l-a liniştit ca o muzică de Bach...

Şi-a luat nevasta, au coborît brusc scările şi au dormit, în semn de protest, la nişte prieteni.

Şi iată-ne din nou la plecarea acceleratului 308 din Cluj... Tînărul domn se desparte de mama, de sora şi de soţia sa (pe care a lăsat-o la Cluj să continue tratativele), ferm în hotărîrea sa:

— Dacă în cîteva zile nu-mi trimiteţi banii, nu vă mai recunosc!

Trenul pleacă... Fac cunoştinţă cu tînărul Virgil Bavaru. Fumăm Bem bere. Vorbim. Adică el vorbeşte şi eu ascult. Şi vorbeşte cu o emfază, cu o importanţă şi cu un cinism nemaipomenit. Mă fac tot mai mic în fotoliu şi nu mai sînt în stare să bîlbîi nici un cuvînt.

— La urma urmei, ce dracu, dom'le, sîntem tineri, bătrînii... ia mai dă-i dracului, „şi-au trăit traiul, şi-au mîncat mălaiul!“ Şi noi sîntem tineri! Şi vrem să trăim bine, dom'le, să simţim că trăim.

★

Atrag atenţia cititorului că rîndurile de mai sus nu reprezintă o exagerare. Facem această precizare deoarece, în faţa unor asemenea situaţii ieşite din comun, ne dăm seama, cititorul ar putea fi tentat să învinuiască autorul de complicitate cu imaginaţia, cu fantezia. Nu! Spunem aici doar adevărul! Dacă trecem sub tăcere numele personajelor, o facem pentru a nu-i pune într-o situaţie delicată, penibilă. Dacă veţi recunoaşte trăsăturile lui Virgil Bavaru printre tinerii pe care îi întîlniţi, transmiteţi-ne numele lor, să le adăugăm acestui reportaj.

Adrian DOHOTARU

„Învățămîntul universitar își poate îndeplini cu succes înalta menire pe care i-o conferă societatea noastră în măsura în care el asigură studenților posibilitatea de a cunoaște și a-și însuși tot ceea ce este mai nou și mai înaintat în știința și cultura națională și mondială".

Din cuvîntarea tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU la adunarea consacrată deschiderii festive a anului universitar.

CUM AS…
ȘTIIN…

Acestei întrebări încercăm să răspundem prin ancheta noastră la care participă tovarășii : acad. prof. AL. GRAUR, Universitatea din București, prof. dr. GH. CARTIANU, membru corespondent al Academiei, Institutul politehnic București, prof. dr. docent GH. CHIȘ, Universitatea „Babeș-Bolyai" Cluj, prof. ing. I. LĂZĂRESCU, Institutul politehnic Cluj, prof. dr. D. MANGERON, Institutul politehnic Iași, conf. univ. S. BRAD și șef lucrări I. IONIȚĂ, Institutul politehnic Galați.

PRINCIPALUL MIJLOC — CURSURILE UNIVERSITARE

ALEX. GRAUR: Consider că problema informării științifice are o importanță vitală. Experiența mea la catedră m-a determinat să aplic unele metode proprii în munca cu studenții, încercînd să creez studentului cît mai mult timp pentru activitatea de informare și cercetare proprie. De aceea, mai ales la anii mari, cursurile și seminariile au aspectul unor dezbateri pe marginea lucrărilor pregătite de studenți, mie revenindu-mi doar sarcina de a indica materialul bibliografic necesar, de a îndruma munca studentului. Astfel, am constatat că aria de documentare se extinde, interesul pentru munca de cercetare crește și volumul de cunoștințe acumulat devine apreciabil. La anul V, Facultatea de limbă și literatură română, unde țin curs, s-au realizat o serie de lucrări. Unele dintre ele vor vedea, probabil, lumina tiparului. E adevărat, studenții de la facultățile cu profil filologic au posibilități multiple de a-și forma o cultură largă, dar și pentru ei se pune problema specializării. Este un fapt cunoscut că azi nu se mai poate face o cultură enciclopedică, fără a cădea în diletantism. Programele noastre universitare sînt încă deficitare în acest sens : se fac prea mult cursuri generale, neglijîndu-se cele speciale.

Specializarea este desigur o sarcină a învățămîntului universitar, însă într-o formă oarecare ea trebuie să înceapă încă din școală. Facultatea înarmează pe student cu o specialitate, dar trebuie să-i lase timp suficient pentru a-și forma și o cultură proprie. **Avem nevoie de specialiști, dar specialiști cultivați.**

GH. CARTIANU : De obicei cursurile tratează despre probleme asupra cărora oamenii de știință și-au spus ultimul cuvînt. Ar trebui ca fiecare curs să accentueze și asupra problemelor nedefinitivate încă, și asupra acelora care se pot dezvolta de sine stătător, avînd o deosebită importanță pentru viitor. Acest aspect, din păcate, este ilustrat destul de puțin în cursurile noastre. Or, pe lîngă rolul său clasic, cursul trebuie să deschidă ferestre spre viitor. Această afirmație o leg de propria mea experiență ; o serie dintre studenții mei, după absolvire, și-au dezvoltat cercetările pe probleme care le-au fost sugerate încă din timpul cursurilor.

GH. CHIȘ: Informarea științifică la zi a studenților este o sarcină de seamă a cursurilor universitare, care în ansamblul lor trebuie să-i pregătească pentru a înțelege nu numai contribuțiile ce se aduc azi în specialitate, ci și pe acelea care vor apărea în viitor în urma evoluției cercetărilor în domeniul respectiv. De aceea, modernizarea continuă și actualizarea zilnică a cursului constituie pentru fiecare cadru didactic o chestiune de onoare. Fiecare membru al corpului didactic universitar încearcă să atragă în jurul său cîțiva studenți pentru o activitate comună. Nu întotdeauna reușește. Adesea inerția unor buni studenți se lasă greu învinsă din cauza lipsei de entuziasm a unor cadre didactice cît și din cauza unor modeste eforturi ale asociațiilor studențești în acestă privință.

S. BRAD: Consider că prima condiție pentru realizarea unei informări științifice la zi a studenților în problemele de specialitate este existența cursului litografiat sau tipărit. Volumul redus de ore afectate disciplinei pe care o predau (3 ore în semestrul VII și 2 ore în semestrul VIII) nu permite o largă prezentare a noilor cercetări ; în schimb caut ca din abundența de informații ce există în prezent în literatura mondială să selecționez ceea ce este mai important și mai reprezentativ, indicînd direcțiile principale fără a intra în amănunte.

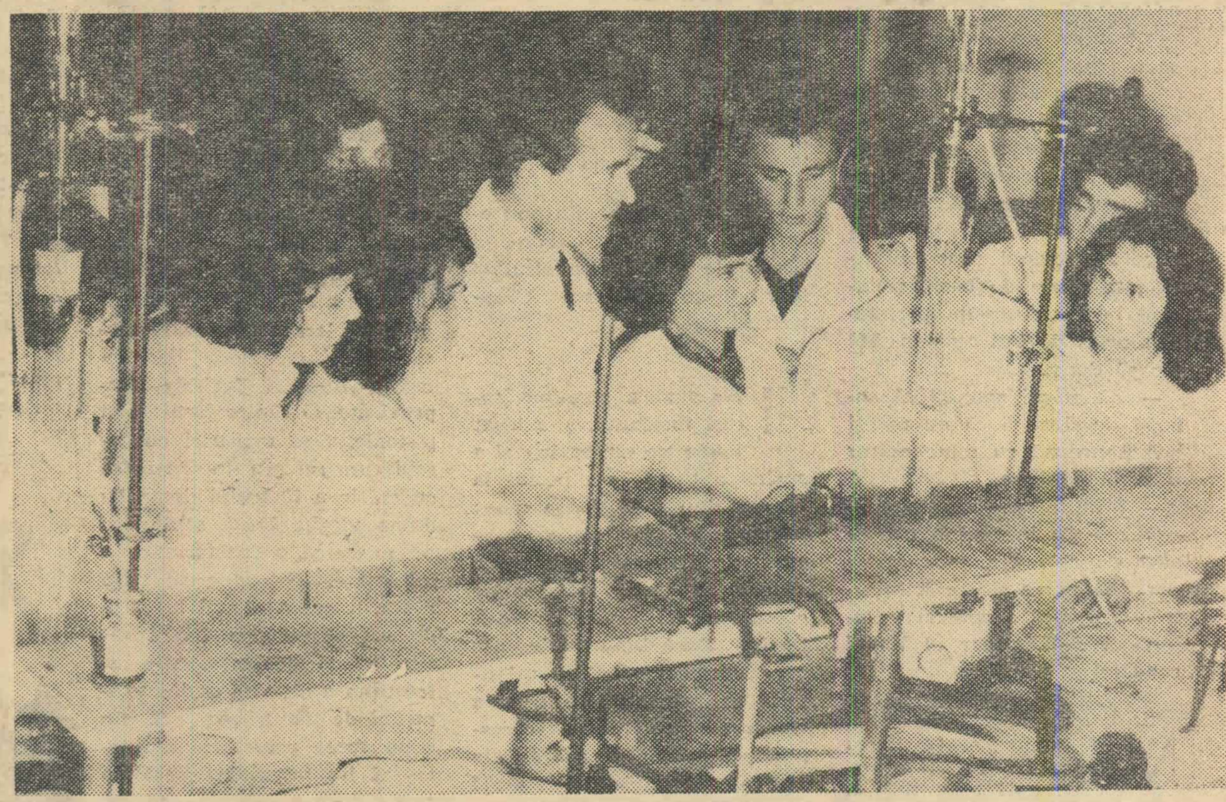
În orele de curs se menționează atît lucrările de cercetare efectuate de cadrele didactice, cît și lucrările studenților, masa de studenți fiind la curent cu problemele ce se studiază în institut.

Deoarece lucrez cu anul IV, atenția principală se îndreaptă spre procesul de autoinformare a studenților în problemele noi de specialitate. Recomandarea bibliografiei, care se face la curs și seminar, urmărește ca studenții să se documenteze printr-un studiu individual aprofundat asupra problemelor de specialitate care deschid noi orizonturi.

Pentru dirijarea și urmărirea procesului informativ la disciplina pe care o predau s-au introdus două forme de activitate : prezentarea de referate pe o temă de specialitate dată de catedră pentru fiecare student și conspectarea sub formă de fișă bibliografică a două articole pe săptămînă din revistele străine de specialitate.

I. LĂZĂRESCU: Cursul pe care-l predau urmărește formarea la studenți a obișnuinței de a ataca în mod științific fiecare problemă parcursă, de a utiliza o metodă și a da o interpretare științifică materialului expus, considerînd că, o dată formată deprinderea de a gîndi corect în probleme de specialitate, absolventul se va putea orienta ușor în problemele noi pe care le va întîlni în producție. Astfel s-a trecut la informarea asupra unor metode noi de prelucrare (prelucrări electrice, prelucrări cu plasmă, vibroașchiere), precum și pregătirea pentru abordarea în viitor a unor noi prelucrări (cu fascicul de electroni, cu ultrasunete, eventual prelucrare prin efect Laser).

D. MANGERON: Cursurile de specialitate trebuie să fie în orice moment la nivel mondial. Personal fac cunoscute studenților programele și rezumatele congreselor de matematică și țin ore speciale în care mă ocup de modul în care se face azi documentarea de specialitate în știință și tehnică.

Rezultatul experienței e urmărit cu maximum de atenție...

SÎNT FOLOSITE DIN PLIN TOATE POSIBILITĂȚILE DE INFORMARE ?

D. MANGERON : Institutul politehnic Iași posedă cea mai largă documentare științifică existentă în învățămîntul superior pe plan mondial. Dovadă, datele UNESCO și articole publicate în presa străină. Revista „Macchine" din Milano a publicat în februarie 1964 un articol intitulat „Un primat mondial în domeniul activității culturale" în care se arată că Buletinul Institutului politehnic Iași, prin numărul de schimburi cu diferite reviste de specialitate din lumea întreagă, a întrecut toate celelalte institute. Iată cîteva cifre : se primesc la bibliotecile noastre 200 de titluri de reviste de specialitate, pentru fiecare ramură. Fiecare revistă apare, în medie, în cîte șase fascicole pe an. Deci, în total, 1 200 de fascicole pentru fiecare cadru specialist de profil. Raportate la 300 de zile lucrătoare, ar trebui deci cercetate aproximativ cîte patru fascicole pe zi ! Reiese prin urmare că biblioteca institutului satisface cu prisosință necesitățile de documentare ale oricui. Studenții au acces absolut la toate publicațiile.

Cadrele didactice, ca de altfel și studenții folosesc aceste posibilități în măsura în care cunosc limbi străine. Dar cum în acest domeniu se remarcă mari lacune, se înțelege că posibilitățile de informare se reduc.

GH. CHIȘ. Pe lîngă cursuri și activități în cadrul cercurilor științifice, ședințele săptămînale ale colectivelor de specialitate din cadrul catedrelor, ca și cele lunare de comunicări și referate ale facultății, pot oferi unui grup de studenți fruntași un bun prilej de informare științifică pe plan național. Unele colocvii și simpozioane organizate în centrul universitar Cluj constituie pentru studenți ocazii destul de rare de informare pe plan mai larg decît cel național.

În astronomie cea mai rapidă informație se obține prin presa cotidiană și prin radio. Aceste informații rapide sînt completate în scurt timp de publicațiile periodice de specialitate sau ceva mai rapid prin congrese și conferințe internaționale. În cadrul cercului de astronomie, săptămînal se atrage atenția studenților asupra informațiilor nou cunoscute.

Bibliotecile clujene, în special cea universitară, au posibilitatea de a informa pe studenți asupra noutăților ivite, dispunînd de o bună parte din revistele de specialitate. În marea lor majoritate, ele se află la Observatorul astronomic, putînd fi puse la dispoziția studenților. Obstacolul cel mai important în calea accesibilității lor îl constituie limba străină în care ele sînt scrise. Pentru a le consulta sînt necesare oarecari cunoștințe în domeniul celor cîteva limbi de circulație mondială. Acest fapt rezultă în special în perioada pregătirii examenului de stat, cînd în mod obligatoriu studenții consultă revistele de specialitate.

I. LĂZĂRESCU: Consider că în prezent biblioteca Institutului posedă un bogat material bibliografic. Am avut ocazia să văd mulți studenți citind diferite reviste de specialitate românești și străine. Dar mai sînt încă studenți care nu s-au obișnuit, în suficientă măsură, să frecventeze biblioteca. Cadrele didactice, prin indicațiile bibliografice, în cadrul
nariilor, lucrărilor și proiect
la formarea acestei deprind
consider că trebuie să dăm
atenție acestei probleme.

Cînd este posibil, formare
teci personale este de ma
Avînd în proprietate pe
cărți, îți poți permite de a
nota, de a face unele trim
menta și, uneori, chiar de
doială unele afirmații, cee
faptul că creează o obișnu
îndrăgirea meseriei alese ș
pregătirii teoretice.

I. IONIȚĂ: Cu sprijinul a
ților, începînd din 1965, p
secției de nave a funcțio
informare tehnică, ai că
prezentat periodic informă
melor realizări din const
Datorită interesului deosebi
studenți față de activitate
s-au putut aborda chiar te
pășit sfera de informare pr
ar fi : Nave cu propulsie
pacheboturi, Superpetrolier
portante etc.

În acest fel se realizea
completarea cunoștințelor
cursurile de specialitate,
velul profesional de preg
ților. Prin utilizarea publ
în limbi străine (engleză,
germană) studenții au po
cării încă din facultate
de limbi străine, perfecțion
sirea lor.

…GURAȚI INFORMAREA …IFICĂ A STUDENȚILOR?

… VERIGĂ CE TREBUIE …ITĂ: CERCUL ȘTIINȚIFIC

…IANU : *Începînd activi-*
…urile științifice, studenții
…i că materialul cunos-
…s nu este suficient pen-
…r. Indicîndu-le o biblio-
…entară, cercul științific
…tr-o oarecare măsură
…ealizează cursul. În fa-
…stră există și cercuri cu
…etic, însă într-un număr
…t explicabil prin nece-
…face în permanență le-
… cunoștințele abstracte
…urs și aspectul tehnolo-
…melor. Această legătură
…e realizată în toate ve-
…esului de învățămînt
…ar, laborator) și mai a-
…rile științifice studen-
… aceasta indicăm stu-
…erie de teme de cerce-
…le construcția aparaturii
… De asemenea, căutăm
… problemele cercurilor
…udențești de tematica de
… cadrelor didactice. Ast-
…studenții au adus contri-
…ase în construirea apa-
…aborator, precum și în
…lor de cercetare științi-
…edrei. Trebuie să spu-
…că o deficiență a aces-
… este tocmai lipsa unei
…uficiente sub aspect teh-
…ealizare, de finisare. A-
…i lucru va trebui să
…accent deosebit tocmai
…ca studenții într-un do-
…ru care și producția re-
…nătățiri.

…e, există o supraapre-
…ții abstracte teoretice și
…tă înțelegere pentru a-
… problemelor tehnologi-
… modernă însă pune ac-
…upra aspectului tehnolo-
…le de specialitate insistă
…rietăților noi ale mate-
rialelor, asupra modului de comportare al aparatelor în condiții variate de lucru și se recunoaște din ce în ce mai mult că fără o tehnologie avansată nu se poate face o știință avansată ; iar tehnologia este necesară studiului teoretic.

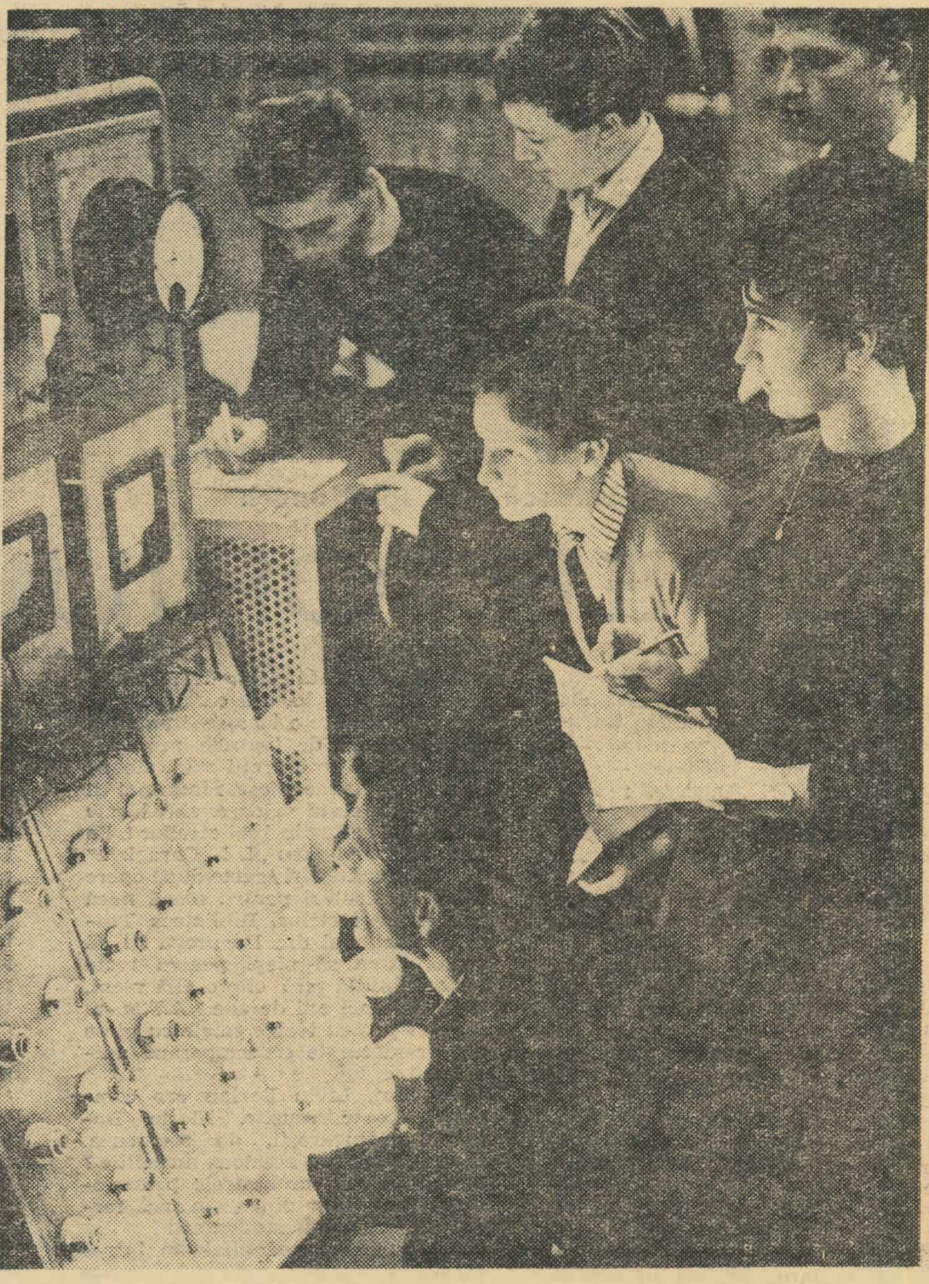
S. BRAD : *Principala deficiență în activitatea cercurilor științifice din cadrul catedrei noastre constă în faptul că n-au reușit să intereseze masa de studenți. Mă refer nu atît la efectuarea lucrărilor, cît la participarea la ședințele secțiilor și la sesiunile științifice. Explicația constă pe de o parte în menținerea unei tematici prea restrînse, pe de altă parte în insuficienta contribuție organizatorică a asociațiilor.*

Apreciez că prima condiție a unei activități intense a cercurilor științifice este lărgirea tematicii, incluzîndu-se un număr cît mai mare de teme de informare, alături de temele de cercetare propriu-zise, avînd în vedere că marea majoritate a absolvenților noștri vor lucra ca ingineri tehnologi.

În acest an universitar am introdus, alături de temele de cercetare, o serie de teme de informare ca „Folosirea ultrasunetelor, radiațiilor infraroșii și ionizante în industria alimentară". Am constatat că majoritatea studenților s-au polarizat în jurul acestor teme.

Deosebit de utilă este asigurarea unui scop practic activității studenților în cercurile științifice.

Ne-am asumat sarcina ca în acest an să publicăm, cu mijloace locale, prin multiplicare, un „Buletin de informare tehnico-științifică", destinat informării cu cele mai noi realizări, la care o parte activă o vor avea studenții anilor IV și V, iar alta inginerii din fabricile și uzinele orașului, cadre didactice la institut.

Politehniștii clujeni, în plină activitate, la orele laboratorului de mașini electrice

…ni- …nta …ce …are …io- …ță. …ele …a …co- …în- …ngă …la …tul …en- …ntii …de …au …iti- …ile. …de …erc, …de- …um …ari …ipi …și …la …ni- …en- …ate …ză, …bli- …lor …olo-

ÎN LOC DE CONCLUZII: PROPUNERI

D. MANGERON: În problemele de matematică și mecanică, în anul I și II, pentru care nu există cercuri științifice, este necesar să se organizeze simpozioane pe teme abordabile și de interes : „Interpretarea matematică a datelor experimentale", „Metode actuale de programare matematică în construcții", „Probleme actuale de optimizare a proceselor de producție prin programări matematice". Pentru participanții la simpozioane se va recomanda citirea unor articole de specialitate, apărute în reviste românești sau străine.

Propun executarea, în cadrul unor tematici mereu reînnoite, de planșe și modele, însoțite de memorii explicative care reflectă scheme de mașini și mecanisme noi (vibrografe, vibrometre, aparate matematice). Materialul acumulat servește promoțiilor viitoare și totodată stimulează interesul acestora pentru lucrări mai noi.

I. IONIȚĂ : Întrucît materialele în specialitatea „Nave și instalații de bord" nu pot fi consultate decît în sala de documentare, care dispune de un spațiu redus și nu întrutotul corespuzător, consider că informarea tehnică a studenților poate fi îmbunătățită prin aplicarea unor forme mai eficace, cum ar fi informarea colectivă.

De aceea, sugerez ca organizarea cercurilor științifice studențești să aibă ca formă de activitate un cerc de informare tehnică în cadrul căruia să fie prezentate și temele de cercetare științifică rezolvate de studenți. Autorii lucrărilor științifice studențești evidențiate trebuie să fie mai mult popularizați și stimulați în munca lor de cercetare.

De asemenea este necesară stabilirea de legături între biblioteci și serviciile de documentare ale diferitelor institute și întreprinderi de specialitate.

S. BRAD : Consider că procesul de informare zilnică în specialitate trebuie început nu din anul IV, ci mai devreme, chiar din anul I. Eventual, în primii ani, studenții ar trebui învățați cum se face o informare sistematică și corectă, care este „tehnica" de lucru. Îmi permit însă o precizare : încă din anul I, studenții să fie dirijați spre specificul facultății.

În cadrul institutelor cu caracter tehnologic, informarea științifică a studenților trebuie să cuprindă și o largă informare tehnologică în direcția prezentării și studierii tipurilor celor mai noi de utilaje. Acest lucru este posibil prin menținerea legăturii catedrei cu peste 25 de firme constructoare de utilaje și prin folosirea de diafilme și diapozitive. Prezentarea la curs și lucrări practice a proiectelor de utilaje, permite o bună informare și aprofundare a noutăților disciplinei.

Este necesar ca efortul de achiziționare a literaturii științifice și a publicațiilor să se facă în direcția satisfacerii disciplinelor de strictă specialitate.

Din discuțiile de mai sus relese că :

- Trebuie găsite acele mijloace de informare și documentare ale studenților care să-i ajute în cunoașterea nivelului de dezvoltare a domeniului pentru care se pregătesc, astfel încît după absolvire „să se poată manifesta de la început ca elemente înaintate, factori de nădejde în lupta pentru promovarea noului în producție."

- Asociațiile studențești trebuie să-și sporească contribuția la asigurarea informării științifice a studenților, cu precădere în ce privește activitatea cercurilor științifice.

- Există posibilități multiple la dispoziția catedrelor, care, potrivit experienței pozitive împărtășite în cadrul anchetei, pot fi mai pe larg folosite.

La realizarea anchetei au colaborat subredacțiile „Vieții studențești" din Cluj, Galați, Iași, București.

Redactor : G. RUȚA

„Florin şi Florica" în interpretarea formaţiei de teatru a Casei de cultură a studenţilor din Bucureşti

O problemă a formaţiilor artistice studenţeşti, care trebuie să-şi găsească noi soluţionări:

REPERTORIUL

Participă : Filip Merca — student, Mecanică agricolă, Bucureşti ; Angela Iurcenco — studentă, T.C.M. Bucureşti ; Cicerone Limberea — instructor artistic ; Andrei Codreanu — student, Metalurgie, Bucureşti ; Dan Cojocaru — regizor ; Constantin Florescu — student, I.M.F., Bucureşti ; Pavel Florea, şeful Comisiei culturale C.U.A.S.-Iaşi.

Redacţia : Cel puţin o treime din succesul sau insuccesul formaţiilor artistice studenţeşti sălăşluieşte în opţiunea de repertoriu care se face la începutul anului universitar. Institutul pedagogic din Constanţa a fost revelaţia ultimului concurs pe ţară şi datorită faptului că piesa prezentată se mula ca o mănuşă fină colectivului de interpreţi ; am asistat totodată şi la eşecuri dureroase din pricină că unii s-au gîndit la cîntecele lui Adamo, Dan Spătaru ori Doina Badea, în vreme ce vocile lor se încăpăţînau să-şi apere personalitatea ; am văzut auditoriu plictisit la o premieră şi spectatori cu răsuflarea oprită în faţa ineditului adus în scenă de o formaţie de dansuri din Baia Mare... Aşadar, **cum şi ce trebuie să selecţionăm pentru formaţiile noastre ?**

P. F. : Deseori alegerea repertoriului n-a fost privită ca o problemă complexă, cu implicaţii multiple. De aceea, în majoritatea cazurilor, ea a fost lăsată doar la latitudinea instructorilor, dacă nu chiar a cîtorva studenţi. Consiliul artistic din institut e dator să analizeze profund recomandările întemeiate şi sincere ale instructorului (sublinierea o fac deoarece o seamă de instructori mai recurg încă la sistemul — „mă opresc la aceste partituri fiindcă le am în mînă ori le obţin imediat de la prietenul X"). Evident pentru aceasta se cere să cunoască formaţiile, munca artistică a institutului, preferinţele studenţilor etc.

C. F. : Problema repertoriului mai are un aspect. Şi anume, ce se oferă studentului spectator... La concursul pe ţară al formaţiilor artistice, cel ce a asistat la spectacolele de estradă a ascultat „Cîmpiile verzi" de nenumărate ori. Deşi la Institutul de folclor există mii şi mii de motive melodice, în întrecerea ansamblurilor de folclor dacă s-au prezentat douăzeci de cîntece diferite ! De ani de zile revedem aceleaşi şi aceleaşi dansuri populare.

P. F. : Clujul cu „Învîrtita de pe Someş". Bucureştiul — „Căluşarii".

C. F. : Nu se poate ieşi din această monotonie ? Nemaidiscutînd că puţine sînt cazurile în care o formaţie artistică (indiferent de gen), a introdus în repertoriul său lucrări inedite. Majoritatea cîntecelor sînt auzite la radio, la televiziune, dansurile figurează pe afişul ansamblurilor de stat etc.

D. C. : Conducătorilor de formaţie le e foarte simplu, aşa cum s-a mai spus, să monteze o lucrare dramatică deja epuizată de teatrele profesioniste, să lase interpreţii să-şi aleagă melodiile. Atîtea piese româneşti şi străine, de certă valoare, sînt lăsate uitării în rafturile bibliotecilor ! La Institutul de teatru „I. L. Caragiale" găseşti dramatizări scurte după opere celebre, adaptări pentru scenă mică şi colectiv restrîns. Biblioteca Teatrului Naţional din Bucureşti îţi dă posibilitatea să alegi pentru toate formaţiile din ţară cîte o altă piesă, timp de cinci ani de zile ! A.T.M.-ul publică pentru teatre caiete cu piese din dramaturgia contemporană universală.

La Cluj, Liviu Borlan are compoziţii foarte reuşite, Florin Bogardo în Bucureşti, de asemenea. Cine le lansează acestora melodiile ? Destul de rar orchestrele profesioniste. Oare n-ar putea s-o facă formaţiile de estradă studenţeşti ?

A. C. : Şi eu mă gîndeam într-o zi, citind în „Gazeta literară" despre tînărul dramaturg Radu Dumitru, că omul acesta trebuie să fi avut preocupări literare şi în facultate. N-a ştiut nimeni. Şi cine ştie cîţi ca el încă vor mai fi prin Politehnică...

I. A. : Cu ceea ce s-a spus la acest capitol al discuţiei sînt de acord numai în parte. Uniformitatea repertoriilor nu se datorează exclusiv neglijenţei instructorilor şi comisiilor culturale. Uite, vocii mele i se pretează numai un anumit gen de cîntece. Din cîteva melodii reuşite, compuse la noi în ţară în ultimii doi ani, abia dacă m-am putut opri la trei. Rezultatul ? Sînt nevoită să cînt la infinit aceleaşi piese, fiindcă melodii proaste nu-mi aleg ! Absenţa muzicii uşoare româneşti de bună calitate îşi pune cu prisosinţă amprenta în problema repertoriului.

M. F. : Eu trec peste faptul că lucrări de certă valoare „se nasc" mai rar... Eu mă întreb cum se pot procura chiar celelalte ? Compozitorii dedică unor anume interpreţi creaţiile, iar aceştia le lansează în concerte publice. Însă discurile şi partiturile apar pe piaţă după doi ani ! Deci, pentru a interpreta corect, şi nu după cum ai auzit la radio ori la colegul de bancă, un nou şlagăr trebuie... să aştepţi amar de vreme pînă ce s-a plictisit publicul de el !

C. L. : Aceeaşi situaţie e şi în cazul producţiilor folclorice. Cîntece recent culese nu se găsesc în magazinele de specialitate, „Electrecordul" întîrzie înregistrările şi trei ani de zile.

Redacţia : Evident, lipsa de varietate, absenţa ineditului în repertoriul formaţiilor artistice studenţeşti se datorează factorilor relevaţi. **Există totuşi posibilitatea să se evite situaţia prezentă, să se îndrepte nişte lucruri în viitor ?**

A. C. : Categoric, trebuie să facem tot posibilul ! Cenaclurile literare, prin atragerea talentelor studenţeşti dornice să se afirme în domeniul dramaturgiei, ar aduce un sprijin preţios mişcării noastre teatrale. O bună idee o găsesc în iniţiativa clujenilor de a organiza, în etape, concursuri originale de creaţie şi de a introduce în repertoriul formaţiilor lucrările premiate. Nu ştiu de ce n-a fost preluată pînă acum de alte centre universitare, de ce nu se înfăptuiesc asemenea concursuri chiar la nivel naţional ?

C. F. : Iar în ceea ce-i priveşte pe „consacraţi", Dumbravă, Bogardo, Borlan ş.a., n-ar fi rău dacă i-am atrage în „cercul nostru", premiaţii festivalurilor studenţeşti lansînd noile lor producţii.

Redacţia : Credem că o sursă bogată pentru repertorii, neexploatată pînă în momentul de faţă, este şi materialul cules de către brigăzile complexe de studiu şi documentare. Înregistrările producţiilor folclorice specifice regiunii, vechi şi adesea necunoscute, sînt folosite în cel mai bun caz pentru ilustrarea unui simpozion. Preluate de instructori şi prelucrate pentru spectacole, ele pot aduce pe scenă un suflu nou, de care se simte nevoia, pot colora repertoriul cu frumuseţea lor de netăgăduit.

P. F. : La acest lucru nu ne-am gîndit pînă astăzi, dar sugestia merită reţinută. Brigada ieşeană a cules din regiune şi teatru popular haiducesc... Montat ca spectacol de către una din formaţiile noastre teatrale ar constitui o reprezentaţie deosebită.

I. A. : Cu tot ce s-a spus, informaţia cît şi posibilitatea practică de asigurare a repertoriului continuă să rămînă o problemă acută. Se amintea de Biblioteca Naţionalului, de A.T.M.... Ştim prea bine că pentru a obţine un text de la asemenea biblioteci sînt necesare multe aprobări şi apoi ce facem cu restul centrelor universitare care n-au aceste înlesniri ?

C. F. : Problema „acută" nu îmi pare de nerezolvat. De pildă, pe lîngă Comitetul Executiv al U.A.S.R. ar putea lua fiinţă un colectiv de studenţi specialişti ; acesta stabilind un contact permanent cu institutele de artă, cu comitetele pentru cultură şi artă, să efectueze înregistrări noi, nedifuzate încă, să redacteze cataloage informative. Materialele ar urma să fie expediate trimestrial centrelor universitare. Tot trimestrial s-ar putea edita un supliment de către revista „Amfiteatru", supliment care să cuprindă lucrări valoroase ale studenţilor sau ale altor autori, din dramaturgia autohtonă şi străină, partituri de muzică uşoară şi folclor (cu textul corect !), schiţe dramatizate însoţite de proiecte scenografice, cataloage de repertoriu cu ultimele noutăţi şi, fireşte, indicaţia unde se află şi cum pot fi procurate.

Redacţia : Să sperăm că unele sugestii ivite nu vor rămîne la stadiul de sugestii, că măsurile care se impun, după cum a reieşit şi din discuţia de faţă, vor fi cît mai grabnic luate, astfel încît ceea ce depinde de noi în privinţa repertoriului să fie soluţionat.

Roxana COSTACHE

Un „bis" entuziast

Sala, ca prin farmec, e cuprinsă de linişte cînd „pupitrele în arbori se prefac / peniţele în păsări călătoare" şi apoi cutremurată de ploaia de aplauze şi de entuziastul bis studenţesc care-l aclama pe Jacques Prévert.

Şi timp de două ore, după fiecare număr de program, studenţii Institutului politehnic din Braşov ovaţionau „Regulile de bună purtare" (!) de Mark Twain în lectura lui Radu Suliman, un moment vesel în care nu lipseau curiozităţi din domeniul medicinei şi tehnicii, prezentat de asistentul Grădinaru. Obişnuitul caleidoscop.

— Surprize pentru viitor ?, ne-am adresat tovarăşului director al Casei de cultură a studenţilor, tov. Dimitrie Cazacu.

— Două rubrici pe care le vom prezenta : „Recital de poezie" şi „Cea mai frumoasă amintire din anii de studenţie".

Dorim întregului program viitor un „bis" entuziast.

Marta CUIBUŞ

Proiecte rămase în fază de proiect

Accesul studenţilor clujeni la spectacole este facilitat de abonamentele făcute prin asociaţie şi apoi de numărul relativ mare al biletelor cu reducere acordate studenţilor. Totuşi... Studenţii nu sînt anunţaţi din timp asupra spectacolelor pe care le pot viziona, procentul cel mai mare de bilete cu preţ redus este acordat la spectacole mai puţin interesante, aceste bilete nu pot fi obţinute decît direct de la agenţia de bilete a teatrului.

C.U.A.S. Cluj a propus conducerilor Operei de Stat şi Teatrului Naţional organizarea de spectacole în sala Casei de cultură a studenţilor „Gheorghe Gheorghiu-Dej".

Cu toate acestea, conducerile Operei de Stat şi a Naţionalului n-au răspuns iniţiativelor concrete ale C.U.A.S. De ce ?

Hermina MOŢAŞ

Dans din Ţara Oaşului

Desen de Nistor COITA

GHEORGHE PITUŢ :

POARTA CETĂŢII

Încă de acum 25 de ani G. Călinescu observa la tinerii poeţi ardeleni orientarea spre un lirism pur, cosmic, spiritualizat, pornit din nevoia de a depăşi poezia epică, profetică într-o direcţie modernă, după exemplul lui Blaga. De este sau nu ardelean, fenomenul e real şi poate fi urmărit la poeţii de extracţie rurală, pentru care cadrele idilei coşbuciene au devenit neîncăpătoare, iar formula poeziei anecdotice, insuficientă. Sensul poeziei mai noi a lui Ion Gheorghe, Ion Alexandru şi, recent, a lui Gheorghe Pituţ porneşte din tendinţa de spiritualizare şi concentrare nu numai a expresiei dar şi a materialului liric, bazat, în continuare, pe percepţia universului rural. Se tinde la o poezie de cunoaştere într-un chip propriu, printr-un proces dublu de sensibilizare şi de spiritualizare a concretului. Lirismul e întretăiat de forţe divergente şi se realizează în reprezentări ce traduc, adesea, un sentiment cosmic şi o intuiţie remarcabilă a forţelor primare ale vieţii. Asociem acestei direcţii fecunde (deschisă de poeţii post-blagieni : Emil Giurgiuca etc.) şi pe Gheorghe Pituţ, liric al proceselor obscure şi al elementelor primordiale ale materiei. Biografia lui lirică e aceea a unui „păduros" care se apropie cu teamă de poarta cetăţii. Curios, dar vechile aprehensiuni ale poetului de origine rurală se păstrează, fără sentimentul însă al inadaptării.

Aducînd cu sine urşii, lupii, mistreţii şi celelalte animale ale pădurii, poetul trebuie să le lase la marginea oraşului, chip de a sugera, cu o imagistică frustă, trecerea într-un alt mod de existenţă şi, discret, nostalgia de spaţiu originar. Ce e de subliniat în aceste versuri dure, energice, de esenţă tare ca acelea ale lui Cotruş, e intuiţia sigură a proceselor vitale ale materiei, transpuse în mici poeme imagistice, trunchioase. Pituţ are senzaţia naturii foşnitoare, străbătută de vuiete primordiale, cum spune el într-o notaţie mai abstractă, populată de buhe, păstrăvi coloraţi, şerpi, pîcle şi ceţuri cu mii de braţe, de cerbi ce işi freacă coarnele de cer etc. Poetul înţelege, ca Peceneaga, glasul jivinelor şi al păsărilor din pădurea Borzei, dar efortul lui nu e de a fixa toate acestea în pasteluri bogat colorate, ci de a surprinde după exemplul lui Blaga ordinea ascunsă a lumii vegetale şi animaliere, destinul obscur al unei existenţe primare :

„Iată-i stejarii, bătrînii,
Care-au-trăit şapte sute de ani,
fumegoşi,
în coroane
de patima cerului
pe care nu l-au ajuns,
cu rădăcinile jos răsfirate-n
legendele Evului Mediu
şi crengile cancerate
de funiile în care-atîrnau
trupurile ereticilor,
iată-i răsturnaţi
de furtună
cum stau acum,
ca nişte bătrîni din satul meu,
după ce i-a cuprins
o noapte adîncă
şi mîine roţile
Carului mare pe ger
o să-i poarte
spre cea mai neagră stea".

Nu lipsesc din aceste reprezentări ale materiei nediferenţiate, colcăitoare, micile notaţii livreşti („antica mamă-pădurea", „Neantul... vibrant) mai bune sau mai rele, dar ceea ce caracterizează pe Pituţ e efortul de a tăia versul într-o materie dură, pietroasă, deşi un simţ al caligrafiei fine nu-i lipseşte. Ca şi la Ion Gheorghe, imaginea poetică se clădeşte greu, din materiale verbale aspre, dar forţa ei de sugestie e remarcabilă.
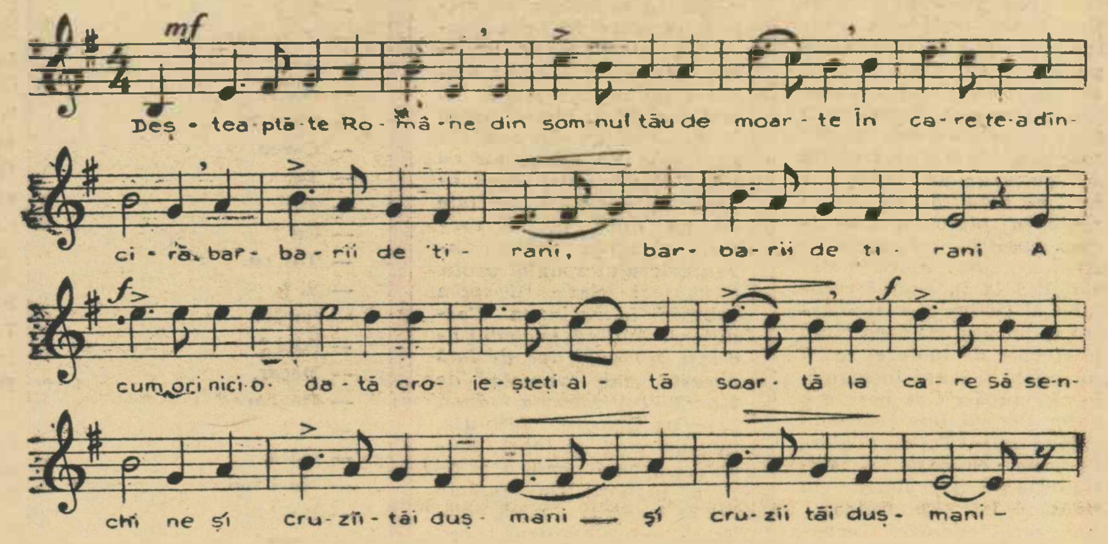
Întrezărim în „Poarta cetăţii" un talent adevărat, luptînd încă, e drept, cu materia verbală. Versurile sale, de o remarcabilă plasticitate, sînt nişte desene pe lemn, avînd ceva din arta vechilor iconari.

Eugen SIMION

S-au împlinit 150 de ani de la naşterea poetului Andrei Mureşanu, cel care a compus în 1848 vibranta poezie „Răsunetul Ardealului" („Deşteaptă-te române !). **Trecută îndată pe muzică, ea a devenit după expresia lui G. Călinescu „Marseilleza română", marşul deşteptării naţionale, marşul de luptă al revoluţionarilor paşoptişti, pe care îl şi republicăm în semn de omagiu cu acest prilej.**

Să rememorăm totodată versurile de elogiu pe care i le-a închinat Eminescu : „Mureşan scutură lanţul cu a lui voce ruginită / Rumpe coarde de aramă cu o mînă amorţită, / Chiamă piatra să invie ca şi miticul poet. / Smulge munţilor durerea, brazilor destinul spune / Şi bogat în sărăcia-i ca un astru el apune / Preot deşteptării noastre, semnelor vremii profet".

DEŞTEAPTĂ-TE ROMÂNE !

Acum ori niciodată, să dăm dovezi la lume
Că-n aste mîini mai curge un sînge de roman,
Şi că-n a noastre piepturi păstrăm cu fală-un nume,
Triumfător în lupte, un nume de Traian !

Priviţi marile umbre : Mihai, Ştefan, Corvine
Româna naţiune, ai voştri strănepoţi,
Cu braţele armate, cu focul vostru-n vine.
„Viaţă-n libertate, ori moarte strigă toţi !"

POST SCRIPTUM

SUB OCHII NOŞTRI

Urmărim de mai multă vreme emisiunea televizată Magazin duminical. *Prezentatorul ei, Ion Besoiu, ne dă toate speranţele că nu peste mult timp va deveni o mică vedetă. În prezent este o mică vedetă mică. De pildă, sînt invitaţi în studio doi actori de prestigiu să-şi povestească anii de ucenicie şi cîteva farse de teatru. Ion Besoiu işi aprinde ţigara şi ascultă de parcă ar fi acasă în fotoliu, spectator, de parcă actorii, dacă ar fi intrebaţi, n-ar putea spune şi alte lucruri cel puţin tot atît de interesante ca farsele.*

Şi apoi ne amintim că Ion Besoiu promitea multe în arta filmului. Prea e mulţumit acum, prea se simte bine în rolul de prezentator, ca nu-i facem următorul apel : „Filmul, vă rog !".

DE LA VIN LA RECITARE

Păcat că verba volant. Dar e frumos şi bine că la radio se difuzează acum două momente poetice zilnic, *dimineaţa şi seara. Păcat rămîne însă faptul că verba volant. Altfel am fi adus mai multe exemple. Pentru că actorii recită la radio nu totdeauna respectind textele poeţilor. E o diferenţă, de pildă, între versul eminescian* „Îndulcind cu dor de moarte" *şi textul difuzat, prin „recitare"*, „Îmbătînd cu dor de..." *Or... dar să nu facem, doamne fereşte, vreun proces de intenţie pentru că momentul poetic în cauză era matinal !*

UNA, DOUĂ, TREI...

Poetul Ion Pop şi-a intitulat volumul de debut „Propunere pentru o fîntînă". *Aşa şi apare titlul pe copertă. Probabil însă că editura nu s-a mulţumit doar cu o singură* „propunere" *şi atunci găsim pe coperta interioară, mai pretenţios, denominaţia de* „Propuneri pentru o fîntînă". *Dacă a mers una, pot să meargă şi mai multe. (Cartea a apărut la Editura pentru literatură).*

NEMAIPOMENIT !

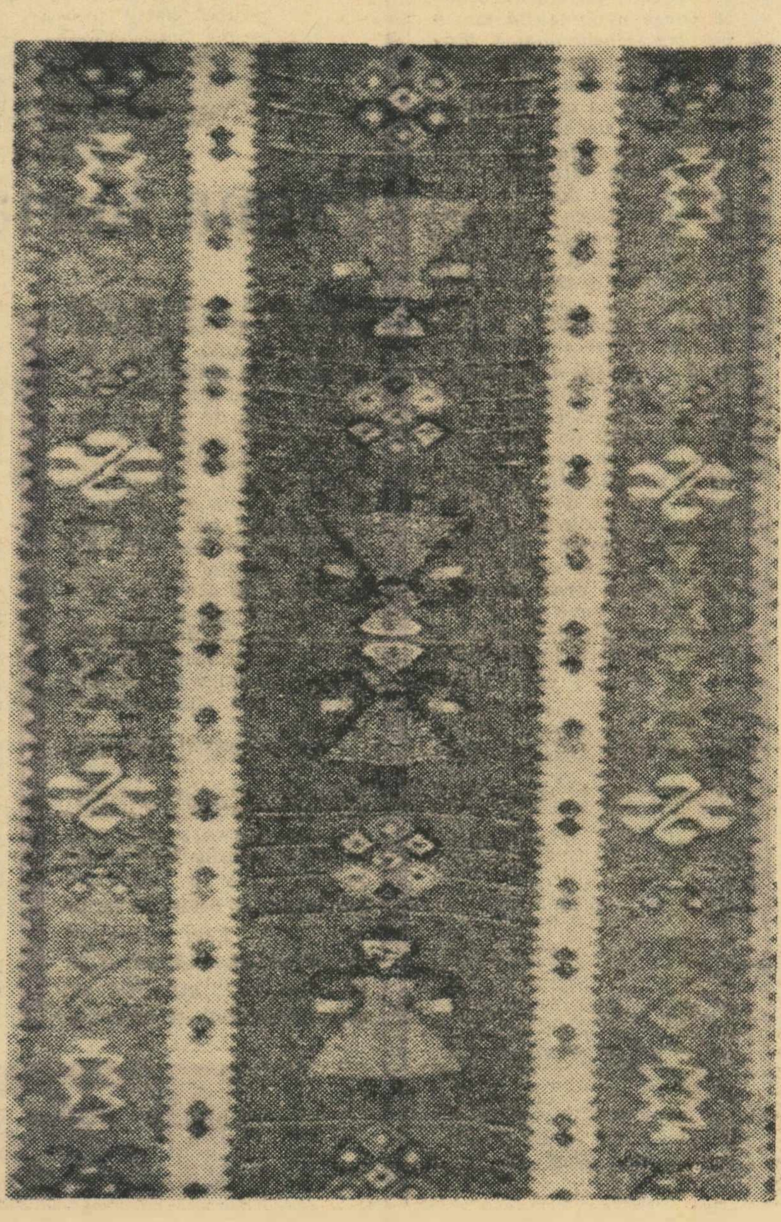
Citim în „Luceafărul" : Cea mai bună revistă din lume este „Amfiteatru" ;

Citim în „Gazeta literară" : Cea mai obiectivă revistă este „Amfiteatru" ;

Citim în „Amfiteatru" : Cele mai bune şi mai obiective reviste sînt „Luceafărul" şi respectiv „Gazeta literară" şi invers, respectiv.

Citim în... „Ateneu", care nu intră în discuţie...

G. S.

ET CAETERA...

Tulla sau „orașul soarelui"

Misterioasei culturi preincașe de la Tiahuanaco îi corespunde în America de Nord, deşi cu mult mai tîrziu, cea toltecă, a cărei difuziune pe continent va însemna cam tot atît cît a însemnat pentru civilizațiile andine originala cultură de tipul Chavin. Importanța ce s-a atribuit culturii toltece este aproape fără precedent, deoarece se pare că prin aceasta își găsesc mai bine sensul multe din culturile de tipul nahua, ce s-au dezvoltat în regiunea platoului mexican. Apariția toltecilor la Anahux, deși aproximativ stabilită la începutul secolului al IV-lea al erei noastre, a dat naștere unui cîmp prea vast de ipoteze ca să nu poată fi luată în seamă. Veniți după cît se pare din nord, toltecii întemeiază în curînd orașul Tollan (Tulla), ce va cunoaște o extraordinară dezvoltare în timpul lui Quetzalcoatl. Elementul istoric, incontestabil autentic, începe să capete reverberații de mit. Aztecii veniți în regiunea lagunei Tezcoco vorbesc despre ei cu venerație. Celebrul cronicar Bernardino de Sahagun afirmă că: „Toltecii au fost cei dintîi oameni care au populat aceste pămînturi ; subtili inventatori ai calendarului, medici vestiți și buni cunoscători ai astrologiei..." *Care a fost numele lor adevărat și din ce parte a lumii au venit nu se va ști poate niciodată. Așa cum au rămas cunoscuți sub denumirea de tolteci în istoria culturilor mezoamericane se datorește numai aztecilor, căci în dialectul acestora, nahua, termenul de toltec era similar cu cel de maestru. Civilizația de la Tulla a iradiat însă cu intensitate neobişnuită pe o vastă arie arheologică. Statuetele descoperite în Anzi sau în Yucatan au multe asemănări cu cele găsite în regiunea vechii capitale toltece, nu numai în ceea ce privește tehnologia fabricării lor, dar mai cu seamă în aceea a manierei de dispunere a motivelor ornamentale. A existat oare într-adevăr acest mare centru cultural sau el nu este decît o legendă? Arheologi ca Seller sau Bringtcn cred că orașul a fost practic o așezare mai mult mitică, deoarece, afirmă aceștia, termenii de Tollan sau Tonatlan, ce apar adesea, ar fi echivalente, neînsemnînd altceva decît „orașul soarelui". Zidurile palatului, descoperite de Charnay, ruine ale vechii capitale toltece, erau cimentate, fapt ce pare că ar concorda cu cele afirmate de Sahagun, care vedea în ei* ....meșteri fără egal în arta de a construi și așeza piatra". *Elementul tradițional spune că starea de extraordinară prosperitate pe care o atinsese orașul s-ar fi datorat unui om-zeu, pe nume Quetzalcoatl, figură ce va juca în viața multor culturi precolumbiene un rol pe care nimeni pînă la el nu l-a avut.*

Personaj straniu, întru nimic asemănător cu ceilalți conducători din perioada anterioară conquistei, Quetzalcoatl, acest om-alb după unele legende, va reapare după abandonarea Tullei, undeva în sud, în peninsula Yucatan, unde va pune bazele unei mari așezări, Mayapanul, cetate ce va dura multă vreme, pînă la sosirea aventurierului spaniol acolo. Ceva mai tîrziu îl vom reîntîlni în regiunea Cordillerei Andine, probabil același personaj, dar de data aceasta sub numele de Kon-Tiki Viracocha, după care va dispare definitiv, într-un mod cu totul ciudat, așa cum poate a și apărut în nord. De numele lui se leagă trei mari civilizații precolumbiene: cea de la Tulla despre care am vorbit, cea Yucatecă dar și cea Andină.

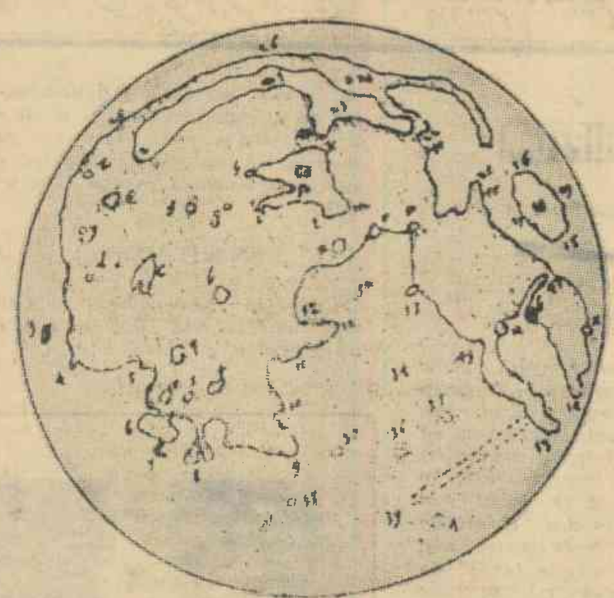
Dan NICOLESCU

Quetzalcoatl

Joc de cărţi în patru aşi

— Ce faci ?
— Tot.
— Ai fost ?
— Am.
— Re ?
— Re-re.
— Si ?
— Re-re-re.
— Trombon.
— Aş.
— Aşi ?
— Care ?
— Careu.
— Tu.
— Tot.
— Cu ?
— Tot cu.
— Si ?
— Şapte.
— Aici ?
— Decar.
— De care ?
— Si ?
— Gata.
— Nu-i bai.
— Bai !
— Ceao !

Prima hartă a Lunei

Omenirea a visat din cele mai vechi timpuri la călătoria spre Lună. Visul a început să se apropie de realizare odată cu inventarea telescopului, de care se leagă numele marelui învățat italian Galilleo Galillei. Unele desene apărute în 1610 în cartea sa „Vestitorul stelelor" au fost considerate ca primele hărți ale Lunei. Galillei nici nu-și propunea de altfel să alcătuiască o hartă a Lunei, ci dorea doar să demonstreze oamenilor că Luna este un astru care nu a apărut din ‚nori", așa cum susținea teologia.

Cam în aceeași vreme cu Galillei, sir William Laver avea, de asemenea, în obiectivul cercetărilor științifice Luna, la care privise prin telescop în iulie 1609 (datele privitoare la telescopul lui Galillei se referă la ianuarie 1610. Este interesant de menționat că Laver avea ca sfătuitor științific pe matematicianul și astronomul Thomas Harriott (1560-1621) și a folosit, pentru a privi Luna, un telescop inventat de prietenul său... Ceea ce ne face însă să-l pomenim astăzi pe Harriott este mai ales faptul că el a lăsat desene ale Lunei prea puțin cunoscute, dar demne de tot interesul.

În 1965 cercetătorii de la Muzeul Britanic au răscolit arhivele scoțînd la lumină lucrările lui Harriott. S-a aflat astfel că două din desenele Lunei făcute în septembrie 1610, ne dau vizibil relieful lunar schițat și de Galillei Atrage atenția desenul în care apar conturate mări și cratere înregistrate cu cifre. Dacă am compara o hartă a lui Harriott cu o hartă contemporană a Lunei, am putea vedea mări, cratere și multe alte puncte de relief aproape identice, pe care Galillei nici nu le menționase. După toate datele harta lui Harriott poate fi considerată ca prima hartă a Lunei.

flash

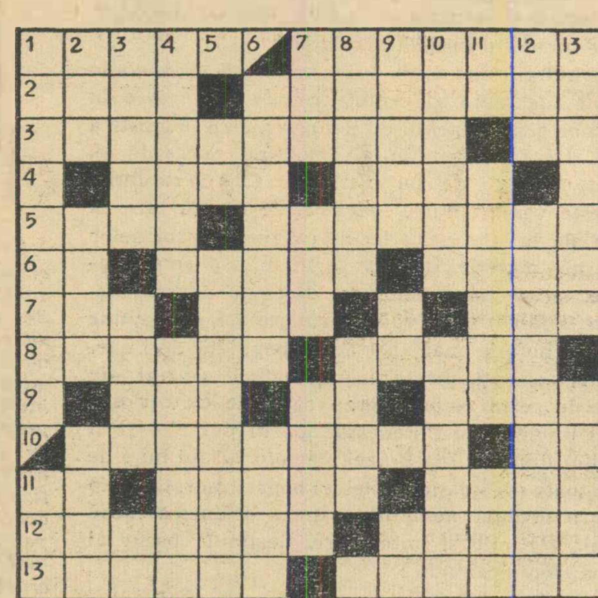
Psihiatrul I.B.M. 7090

În 1950, unul dintre specialiștii în domeniul mașinilor electronice de calculat, Turing, a propus un test de inteligență al „creierelor automate"; cea mai inteligentă mașină va putea fi considerată aceea care va reuși să fie confundată cu un om. Și iată, de curînd, creație a unor cercetători de la Universitatea din Stanford, California, **„I.B.M. 7 090"** a fost programat să înlocuiască un... psihiatru. Pacientul se înfățișează, așadar, mașinii electronice, îmbrăcată sau nu în halat alb, și răspunde întrebărilor ce i le adresează aceasta pe baza unui program dinainte elaborat. Folosind 500 de repere-chei, „psihiatrul electronic", de îndată ce „aude", spre exemplu, cuvîntul „supărări", mitraliază cu întrebări cum ar fi : „de ce ?", „din cauza muncii ?", „din cauze de sănătate ?", „din cauze familiale ?", „din cauza dragostei ?... Deși mulți au confundat ancheta mașinii cu aceea a doctorilor (situație nu prea măgulitoare pentru aceștia din urmă), pacienții s-au arătat nemulțumiți de interogatoriul „agasant și idiot" la care fuseseră supuși. Nimic de mirare dacă în urma „necazurilor sale profesionale" și I.B.M. 7 090 va trebui să consulte un psihiatru...

Coniacul d-lui academician

O polemică vehementă a stîrnit-o recent în Franța apariția unei reclame de coniac purtînd girul și beneficiind de zîmbetul „bonhomme" al scriitorului, academicianului și profesorului Marcel Achard. În ampla dezbatere „pro și contra" s-au descoperit și predecesori celebri : Jean Cocteau a desenat etichetele pentru o marcă de bere iar Paul Valery a celebrat, înainte de război, virtuțile unui tutun american.

Cuvinte încrucișate

Înțelesuri omonime

ORIZONTAL: 1. Imobil — Pirpiriu. 2. A face plat — Suită. 3. Vin cu șampanie — Stau în frig. 4. A dezacorda — Metal care a făcut epocă. 5. Ieşit din uz *— Croială cu foarfeca. 6.* Face feţe-feţe *— Dezghețate —* Á la grec. *7. Ansamblu de fluiere — Ani și ani —Somnifer pentru copii. 8. Haine — Drum național. 9. Cu brațul plin — Cușme — Și-a găsit nașul. 10.* Purtată pe aripi *— Pronume intim. 11. Avocat — Pus la ciorap — Închis pe dinăuntru. 12. Tras pe sfoară — Tremur de frică. 13. Cuvinte de dragoste (sing.) — Spus cu voce tare.*

VERTICAL: 1. Dominată de ambiție — Autoare de cursuri. *2.* Față-n față *— Mod de existență — Tras la poartă. 3. Încăpățînați notorii — Patria șahului — E pentru asociație. 4. Căutați-o la orizontal — Pus la index. 5. Într-un întreg — Funcție de un grad mare. 6. Pîlnii mari — Veste de la bădița (sing.). 7. Sau viceversa — A răsturna pămîntul — Rază de lumină. 8. Omul invizibil — Adjectiv la mintea omului. 9. Trage la măsea — Ghiveci național — Subsol. 10. Arii restrînse — Opus. 11. Nota finală — Roata norocului — Prenumele unui atom. 12. A scoate capul — Reviriment. 13. Într-o garnitură — Înțeles.*

Încrucișare : Gh. MIHAI
Definiții : Const. DUMITRESCU

ET CAETERA...

Ne vorbește prof. IOSEF KVAPIL despre:

Universitatea Palacky din Olomouc

Cine pășește pragul Universității din Olomouc și străbate curțile sale interioare — ca niște adevărate incinte de cetate — este impresionat de vechimea acestei școli superioare. A doua după Universitatea Carolina din Praga, ea va sărbători peste puțin timp patru secole de la întemeiere. Într-adevăr, documentele atestă că în 1575 au fost eliberate primele diplome de absolvire. Creată de iezuiți cu facultăți de Teologie, Filozofie și Medicină, universitatea cunoaște nu după mult timp o orientare progresistă. Aci își desfășoară activitatea Iosef Dobrowski, fondatorul filologiei slave în țara noastră. Ca urmare a acestei poziții militante pentru libertate a cadrelor didactice și studenților, universitatea este închisă de regimul austro-ungar. Chiar în anii Republicii, după primul război mondial, universitatea cunoaște o anumită stagnare, dezvoltîndu-se cu prioritate universitățile din Bratislava și Brno. Abia după cel de-al doilea război mondial, în anii socialismului, vechea tradiție cunoaște o nouă afirmare: se dezvoltă facultățile de Litere, Pedagogie, Științe și Medicină, cuprinzînd în total cca 7 000 de studenți.

Cît privește înnoirile principale realizate la noi pe linia modernizării cursurilor, mă voi referi la două aspecte. In primul rînd la aplicarea legii privitoare la reforma învățămîntului, adoptată anul trecut, în virtutea căreia se asigură o mai puternică specializare a studenților, înlăturîndu-se caracterul enciclopedic al pregătirii care mai persistă în unele domenii. De asemenea, se pune un accent deosebit pe dezvoltarea creativității gîndirii studentului: în curs se tratează doar unele aspecte cu caracter de orientare sau îndrumare metodologică, se aprofundează unele capitole ale disciplinei; studentul este obligat însă să facă ample lucrări individuale de cercetare bibliografică, studii, referate.

În al doilea rînd, noi căutăm să promovăm metode moderne de învățămînt. La Facultatea de litere, a fost creat laboratorul audiovizual cu 17 săli, fiecare pentru grupuri de 12 studenți. Condus de prof. EUGEN SPALENY, acest laborator este cel mai mare din Cehoslovacia. În prezent studenții anilor I fac în fiecare săptămînă 10 ore de studiu al limbilor moderne, folosind această aparatură perfecționată: ea ajută la o mai rapidă și mai corectă însușire a materiei și, totodată, dă posibilitate viitorilor profesori să învețe mînuirea magnetofoanelor cu ajutorul cărora vor preda în școli. În legătură cu aceasta aș vrea să amintesc intenția noastră de a crea un lectorat de limbă română la care va preda VLADIMIR HORZEISY. Asemenea lectorate și o vie activitate de studiere a limbii române, de editare a dicționarelor și manualelor am desfășurat-o și eu împreună cu HOLUB, KAFKOVA și JERZY FELIX de la Praga, HUSKOVA de la Bratislava și alții.

ALMA MATER XX

Modernizarea universității noastre se concretizează și în noile clădiri pentru Facultatea de științe și litere, în cele pentru cămine pentru cca 3 500 de studenți, în activitatea culturală și educativă cu studenții.

La universitatea noastră procesul de „modernizare" are un înțeles umanist și nu strict tehnic: noi ne preocupăm paralel atît de perfecționarea tehnicii de predare și studiu, cît și de educația studenților. Se continuă și acum vechi ceremonii cum sînt cele denumite „maiales" — convoaiele tradiționale, sărbătorile de carnaval, dansurile și cîntecele în piețele orașului, organizate în fiecare primăvară, înainte de 1 Mai. Totodată, absolvirea cursurilor și înmînarea diplomelor au un caracter deosebit de sărbătoresc.

Înțelegem totodată necesitatea ca aceste tradiții să fie și ele „modernizate". Noi acordăm toată atenția problemelor de azi în educația spirituală a studenților. Ne preocupă, de pildă, judicioasa îmbinare a responsabilității și respectării individualității studenților cu exercitarea unei reale influențe educative asupra lor. Noi ne împotrivim oricăror tendințe de anarhie, și, spre exemplu, am interzis prezența în universitate a studenților care copiază moda „beatles". Credem că spiritul prezentului trebuie să se manifeste în comportarea studenților noștri nu prin asemenea servile imitații, ci prin demonstrarea conștiinței socialiste, a pasiunii pentru știință și a responsabilității critice.

Imagini din Praga

Desen de Dan CIOCA

U. I. S. – două decenii

Adunarea studenților din Capitală

Joi, 17 noiembrie, la Casa de cultură a studenților din Capitală a avut loc o adunare cu prilejul împlinirii a 20 de ani de la crearea U.I.S. Au participat studenți români și studenți străini care învață în țara noastră. Deschizînd adunarea tovarășul Irimie Nicolae, președintele C.U.A.S. București, a dat cuvîntul tovarășului Alexandru Ignat, secretar al Consiliului U.A.S.R.

După ce a evocat condițiile în care a fost creată Uniunea Internațională a Studenților, vorbitorul a spus:

În cele două decenii ce au trecut de la constituirea sa, U.I.S. a obținut succese pe linia sprijinirii luptei studenților din diferite țări ale lumii împotriva imperialismului, colonialismului și neocolonialismului, pentru drepturi și libertăți studențești, pentru pace, progres și o viață mai bună.

În spiritul tradițiilor sale, conștientă de răspunderea ce-i revine în lupta tineretului universitar mondial — U.A.S.R., membră fondatoare a U.I.S., și-a adus și își aduce contribuția la creșterea influenței U.I.S. în mișcarea mondială a tineretului universitar, atît prin activitatea desfășurată în calitate de membră a Secretariatului și Comitetului Executiv, prin contribuția la realizarea programelor sale de acțiuni cît și prin întreaga sa activitate internațională.

În continuare, tovarășul Alexandru Ignat a făcut o amplă prezentare a dezvoltării învățămîntului superior din țara noastră, subliniind că studențimea română, plină de recunoștință față de partidul comunist, față de popor, pentru condițiile de viață și studiu de care beneficiază, învață și muncește cu sîrguință, alăturîndu-se eforturilor oamenilor muncii pentru ridicarea României socialiste pe culmile progresului și civilizației.

Referindu-se în continuare la politica consecventă promovată de țara noastră pe plan internațional vorbitorul a spus:

Studenții români, alături de întregul popor, susțin cu hotărîre politica externă a țării noastre care, pornind de la cunoașterea și aprecierea profundă și lucidă a evenimentelor și proceselor fundamentale ce se petrec în lume în epoca noastră, are la bază prietenia și alianța cu toate țările socialiste, preocuparea pentru dezvoltarea continuă a forței și coeziunii sistemului mondial socialist, întărirea colaborării frățești cu toate popoarele care construiesc noua orînduire socială. Totodată țara noastră lărgește și consolidează continuu relațiile de colaborare cu toate țările, indiferent de orînduirea lor socială — ceea ce corespunde unor cerințe imperioase ale vieții contemporane, constituie un mijloc însemnat de cunoaștere și apropiere între popoare, de destindere internațională, de îndepărtare a pericolului unui nou război, un factor important al progresului material și spiritual al popoarelor. România militează în acest scop pentru promovarea consecventă și respectarea în viața internațională a principiilor suveranității și independenței naționale, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc. Aceste principii găsesc astăzi o tot mai largă recunoaștere și aprobare în viața internațională.

Arătînd în continuare că poporul și tineretul român au condamnat și condamnă cu hotărîre agresiunea S.U.A. împotriva poporului vietnamez, vorbitorul a spus: Nu există decît o singură cale pentru rezolvarea problemelor din Vietnam: Statele Unite trebuie să înceteze definitiv și necondiționat bombardamentele asupra R. D. Vietnam, să pună capăt agresiunii în Vietnam, să părăsească această țară, să lase poporul să-și hotărască singur drumul dezvoltării viitoare, fără nici un amestec din afară. Adresăm de la această tribună salutul nostru fierbinte poporului, tineretului și studenților vietnamezi, asigurîndu-i de deplina solidaritate a studențimii române.

Susținînd politica externă a țării noastre — politică de sprijinire hotărîtă și solidaritate cu toate popoarele care luptă pentru eliberare și independență națională, împotriva imperialismului, colonialismului și neocolonialismului — studenții români consideră ca sfînt dreptul popoarelor asuprite de a-și cuceri și apăra libertatea și independența națională. Noi sîntem solidari și susținem cu fermitate lupta eroică a popoarelor și tineretului din teritoriile aflate sub jugul robiei coloniale, pentru lichidarea rămășițelor sistemului colonialist. Condamnînd cu hotărîre manevrele și practicile neocolonialiste, sîntem alături de lupta popoarelor din Asia, Africa și America Latină pentru apărarea și consolidarea independenței naționale.

Exprimăm din nou, cu prilejul aniversării de azi, solidaritatea noastră cu studenții din diferite țări ale lumii, ale căror organizații sînt interzise sau supuse represiunilor de tot felul, ca urmare a luptei lor curajoase pentru drepturi și libertăți democratice, respectarea dreptului de asociere, a dreptului la muncă, învățătură, pentru îmbunătățirea condițiilor de trai și studiu, pentru apărarea și cucerirea revendicărilor lor legitime.

Apreciind că una din problemele importante de care depinde destinderea vieții internaționale în ansamblul ei o constituie întărirea securității europene și amintind activitatea susținută a țării noastre pentru promovarea principiilor încrise în rezoluția pe care a inițiat-o la O.N.U. cu privire la îmbunătățirea raporturilor de bună vecinătate între state aparținînd unor sisteme social-economice diferite, expunerea a subliniat că studențimea din Europa trebuie să sprijine acele manifestări și eforturi menite să ducă la înfăptuirea securității europene.

Ultima parte a cuvîntării a fost consacrată problemelor dezvoltării cooperării și făuririi unității în mișcarea internațională studențească.

U.A.S.R. militează în activitatea sa internațională pentru întărirea necontenită a legăturilor frățești cu organizațiile de studenți din toate țările socialiste, pentru dezvoltarea relațiilor de colaborare și prietenie cu organizațiile progresiste studențești din întreaga lume, își aduce contribuția la înfăptuirea unității de acțiune a tineretului universitar, indiferent de convingerile politice, filozofice sau religioase, pe platforma luptei pentru apărarea intereselor vitale și satisfacerea revendicărilor studenților, pentru libertate și independență națională, împotriva imperialismului, colonialismului și neocolonialismului, pentru democrație, pace și progres social. Pe această bază U. A. S. R. întreține relații cu peste 80 organizații studențești, inițiază diferite acțiuni (conferințe, seminarii, întîlniri internaționale, schimburi de delegați), participă la diverse manifestări ale tinerei generații, destinate unei mai bune cunoașteri și înțelegeri reciproce, întăririi cooperării în mișcarea mondială studențească.

Sprijinind inițiativa guvernului român, adoptată de O.N.U și U.N.E.S.C.O. în legătură cu promovarea în rîndurile tinerei generații a ideilor păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare, U.A.S.R. contribuie activ prin ansamblul activităților sale pe plan internațional la promovarea în relațiile dintre organizații studențești naționale, regionale sau internaționale a unor principii de cooperare cuprinzînd idei care deschid o perspectivă cooperării internaționale și creează condiții pentru realizarea unității mișcării mondiale studențești.

Sărbătorind cea de a XX-a aniversare a U.I.S. tineretul universitar din patria noastră, U.A.S.R. — a spus în încheiere vorbitorul — își exprimă convingerea că U.I.S., îmbunătățindu-și permanent activitatea și lărgindu-și rîndurile, va contribui la creșterea influenței sale în mișcarea internațională studențească. Educat de partid în spiritul muncii constructive, al patriotismului și internaționalismului socialist, tineretul universitar din patria noastră, U.A.S.R., vor milita și pe viitor pentru lărgirea și întărirea cooperării în mișcarea mondială studențească.

CRONICA MICROBISTULUI

Două „reprize" de baschet și una de fotbal

Săptămîna trecută bucureştenilor le-au fost oferite trei zile „pline" de baschet. Tradiționalul turneu al echipelor Capitalei a atras în sala Floreasca un public numeros şi activ, aducîndu-ne astfel aminte că şi acest sport, de altfel deosebit de spectaculos, îşi are microbiştii săi, nu mai puţin devotaţi şi entuziaşti decît cei ai fotbalului. Despre echipe, ce să spun? După ce vineri şi sîmbătă Dinamo şi Steaua şi-au intrat în mînă cu adversari ceva mai slabi — aflîndu-se totuşi fiecare, cel puţin o dată, la un pas de înfrîngere — duminică au reuşit împreună un meci excelent, cîştigat inteligent de către vicecampioni.

Reprezentanta noastră — Politehnica — a arătat că rămîne acelaşi copil năzdrăvan şi obraznic al diviziei de baschet, copil cu care, orice s-ar spune, nu-i de joacă. În campionatul trecut, mînjii lui Vasile Popescu au avut, cu ocazia unui turneu similar, cea mai bună comportare dintre toate bucureştenele; de data aceasta au fost frustraţi de punctele egalizatoare în finalul cu Steaua, au pierdut cu patru coşuri la Dinamo, jucînd din minutul 5 fără Diaconescu, eliminat, şi au trecut Rapidul pe linia a doua cînd nimeni nu se mai aştepta. Dacă această echipă ar avea un pivot înalt sau măcar un organizator de joc, cum era Grigore Costescu odată, aş vedea-o de departe campioană. Aşa, cu lotul actual şi cu arbitrii împotrivă, va putea ocupa, în cel mai bun caz, locul III. Tot e bine!

★

Publicul a dezaprobat, în majoritatea sa, hotărîrea arbitrului Cornel Negulescu de a-l elimina pe Diaconescu — unul dintre cei mai buni jucători ai Politehnicii — încă din minutul 5, la scorul de 14—6 pentru Dinamo (şi nu la 20—6, cum ne informează „Sportul popular"). N-a avut dreptate publicul. Din păcate, Diaconescu e în culpă: nemulţumit (e drept că justificat), nu şi-a reţinut mînia şi a înjurat arbitrajul. Ceea ce este urît şi reprobabil. În acest caz arbitrul n-a greşit. Se naşte însă întrebarea: de ce Negulescu şi distinşii săi colegi n-au procedat la fel şi mai înainte? Bine, s-a hotărît omul abia sîmbătă să interpreteze astfel regulamentul; dar de ce atunci duminică s-a făcut că n-aude cînd Marian Spiridon i-a zis una pe româneşte de s-a auzit pînă la masa presei? Nu cumva e vorba de lipsă de curaj şi... încă ceva?

★

Echipa lui Lucescu a dezamăgit din nou. Metalurgiştii i-au administrat un duş neobişnuit de rece (3—0), ca şi cînd ploaia n-ar fi fost suficientă pentru aşa ceva. Rezultatul este perfect just şi băieţii de la Uzinele „23 August" merită toată lauda pentru ardoarea cu care au înfruntat noroiul, zloata şi adversarii.

Mai mulţi jucători şi spectatori s-au întrebat însă de ce a fost neapărat nevoie ca meciul să se desfăşoare în condiţii neregulamentare: terenul era numai apă, mingea nu putea sări de la pămînt, vîntul te tăia pînă la oase, iar ploaia te biciuia de abia vedeai la cîţiva paşi. A fost întrebat şi delegatul federal prezent la faţa locului. A dat din umeri şi s-a justificat cam aşa: „Eu i-am spus arbitrului, dar dacă el n-a vrut să amîne...?" Deci, ne batem cu pumnul în piept că trimitem reprezentanţi la meciuri şi pe ploaie şi pe vînt, dar aceşti reprezentanţi nu au autoritate nici măcar faţă de un alt trimis al federaţiei — arbitrul — şi lasă 22 de jucători să se expună vitregiei vremii şi bolii (Băcanu, Tudor, Rotaru şi Ciornoavă s-au îmbolnăvit chiar pe teren, iar alţii au răcit zdravăn după aceea). Ca să nu mai vorbim de „calitatea" spectacolului fotbalistic oferit în asemenea condiţii. Nereuşind să-şi impună punctul just de vedere, delegatul federal s-a lăsat plouat degeaba. Păcat!

G. MITROI

O şedinţă de la care aşteptam mai mult...

Marţi, 15 noiembrie, s-a desfăşurat în Capitală şedinţa comună de lucru a Ministerului Învăţămîntului, Uniunii de Cultură Fizică şi Sport, Uniunii Asociaţiilor Studenţilor din România cu prorectorii educativi şi secretarii cluburilor din întreaga ţară, privind activitatea sportivă universitară.

După cum a reieşit din discuţii, înfiinţarea cluburilor în institutele de învăţămînt superior a însemnat un act de incontestabilă oportunitate, mişcarea sportivă studenţească înregistrînd din acel moment un netăgăduit progres. Un bilanţ, însă, întocmit cu maximum de exigenţă şi atenţie, evidenţiază alături de certe succese şi lipsuri — unele chiar foarte supărătoare —, de a căror rezolvare şi asociaţiile studenţeşti trebuie să se ocupe în mod deosebit. Nici pînă în prezent comisiile sportive la nivel de centru universitar nu au cuprins în colectivele lor lărgite, conform instrucţiunilor în vigoare, reprezentanţi ai conducerii din institute şi U.C.F.S.; e recomandabil ca în cel mai scurt timp acest lucru să se realizeze, putîndu-se trece astfel la elaborarea în comun a calendarului sportiv universitar. De asemenea, pe viitor, amintitele comisii vor trebui să se ocupe efectiv de bunul mers al activităţii sportive în institute, să sprijine acţiunile întreprinse de institute şi facultăţi, renunţînd la sistemul de a trasa numai sarcini şi a transmite directive. Principalul organizator al activităţii sportive în facultăţi şi în ani sînt consiliile U.A.S. ale institutelor (nu numai şeful comisiei sportive!). In sarcina acestora stau mobilizarea masei de studenţi la activităţile programate de catedrele de educaţie fizică, iniţierea unor manifestări sportive atrăgătoare, variate, uneori întreceri diverse (nu întotdeauna cu caracter competiţional) care să atragă un număr cît mai mare de participanţi; lor le revine sarcina militării pentru cucerirea insignei de polisportiv, crearea unei atmosfere favorabile desfăşurării orelor de sport în aer liber, gimnastică de dimineaţă. Aşa cum a arătat şeful Comisiei sportive a U.A.S.R., aceste sarcini n-au fost întotdeauna înţelese, prin înfiinţarea cluburilor multe asociaţii ale studenţilor s-au crezut absolvite de unele obligaţii, complăcîndu-se chiar într-o stare de lîncezeală.

In şedinţa comună de lucru, vorbitorii au supus discuţiei şi o seamă de deficienţe, greutăţi. S-a arătat că înţelegerea trunchiată a instrucţiunilor comune, de către unele federaţii, a îngreunat, dacă nu a făcut chiar imposibilă efectuarea unor transferuri legale *de jucători. S-a cerut* punerea de acord a regulamentelor interne ale U.C.F.S. cu noile instrucţiuni *în problema transferărilor. Aşa cum s-a hotărît printr-un regulament semnat de cele trei foruri, acei care devin studenţi să treacă automat la cluburile universitare, să se respecte dorinţele unor jucători-studenţi din alte cluburi să devină componenţi ai loturilor studenţeşti, să se faciliteze absolvenţilor repartizaţi în centre universitare continuarea activităţii în echipele studenţeşti din care au făcut parte etc.*

Fază din meciul de hochei Agronomia Cluj-Politehnica Buc.

Cu multă insistenţă, s-a cerut rezolvarea problemei arbitrajelor incorecte, asigurării echipelor studenţeşti de performanţă a unor ore de antrenament în sălile şcolilor medii, redistribuirea bazelor sportive în centrele universitare, de la care cluburile studenţeşti au preluat majoritatea echipelor (Iaşi, Galaţi etc.), accesul tineretului universitar la meciurile seriilor studenţeşti contra unui bilet cu preţ convenabil *(nu de 7—8 lei, cum se plăteşte în momentul de faţă).*

Din luările la cuvînt s-a desprins şi faptul că o serie de rezultate sub posibilităţi ale reprezentativelor se datoresc incompetenţei unor antrenori, că s-au aprobat angajări din afară, deşi catedrele institutelor dispun de cadre calificate şi cu reale aptitudini (Construcţii, I.M.F. Bucureşti); pregătirile unor echipe de performanţă n-au început la datele stabilite şi lucrul acesta s-a resimţit; în formaţii sînt încă menţinuţi prea mulţi jucători care nu sînt studenţi. Serviciile de contabilitate produc greutăţi, neprimind instrucţiuni asupra noilor amendamente introduse. În aprobarea calendarului sportiv al anului 1967, U.C.F.S. n-a ţinut cont de propunerile Ministerului Învăţămîntului şi ale U.A.S.R.

Mulţi vorbitori au sesizat că repartizarea secţiilor normalizate s-a făcut arbitrar: Bacăul are secţie de tenis de cîmp şi nu de scrimă; Iaşul n-are secţie de scrimă, Petroşaniului i se cere secţie de schi, iar el are echipă de rugbi în categoria A ş.a.m.d.

Foarte curios ni s-a părut că în dezbateri s-a eliminat complet problema turismului, deşi importanţa ei nu mai trebuie demonstrată la această oră, iar peste activitatea sportivă de masă s-a trecut cu multă, prea multă uşurinţă (a amintit-o numai tov. prorector Oprişan din Timişoara şi şeful Comisiei sportive a U.A.S.R., Al. Mureşan).

Deşi această şedinţă de lucru avea, mărturisit şi scopul unei instruiri pentru participanţi, *aceştia au fost anunţaţi în final că normele de desfăşurare a activităţii cluburilor şi sarcinile secretarilor vor fi elaborate provizoriu în viitorul apropiat şi, după aceea, neîndoios vor fi expediate sub forma unor circulare; cît priveşte colaborarea dintre catedrele de educaţie fizică şi club — precizarea „nici clubul subordonat catedrei şi nici catedra subordonată clubului" n-a avut decît darul să producă o confuzie în plus.*

Ne-a mirat de aceea că din partea Uniunii de Cultură Fizică şi Sport unele probleme n-au fost lămurite. Pornind de la premisa că „în această şedinţă nu se pot lua hotărîri" (oare cînd se vor lua, deoarece toate problemele ridicate sînt aceleaşi de cîteva şedinţe consecutiv?) au fost ocolite întrebările care aşteptau răspuns. Explicaţiile au destins, ce-i drept, auditoriul, dar n-au adus rezolvarea pe care cazurile mult prea serioase, reclamate, o cereau.

Dana VLAD

COLEGIUL DE REDACŢIE:

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învăţămîntului; acad. prof. GHEORGHE MIHOC; acad. prof. N. PETRULIAN; acad. prof. N. TEODORESCU; conf. univ. CORNEL PACOSTE; EMIL GHIŢULESCU; NICOLETA TOIA—studentă; PETRE POSTOLACHE; NICULAE STOIAN — redactor şef; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacţie; FRED MAHLER.

Tiparul: Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", Bucureşti. Redacţia: Str. Brezoianu, 13. Telefon: 14 02 15.